

ΕΜΒΟΕΣ

«μικρές ιστορίες τρέλας και καταστροφής»

Αφηγούμαστε γεγονότα καθημερινά,
όμως το καθημερινό γίνεται παράξενο,
όταν αναπτύσσεται σε παράξενο
έδαφος...⁽¹⁾

Αντί Προλόγου :

**Ευχή γονέων στηρίζει οίκους,
κατάρρα δε μητρός εκρίζει θεμέλια**

Η κατάρρα ενός ονόματος

Μια συζήτηση με τον Bill Exley

Μια μικρή εισαγωγή στην ποίηση (& όχι μόνο) του John
M Bennett και μια μικρότερη συζήτηση γύρω από τη δουλειά του.

Μια απόπειρα χαρτογράφησης του κόσμου του Michael Barthel

Μια απόπειρα καταγραφής του σύμπαντος των Column One
Συνοπτικά η ιστορία τρέλας και καταστροφής των Noise-Maker's Fifes

Αντί Επιλόγου :

**Οι παράξενες περιπτώσεις των Jerry Hunt, Ruud E., Daniel
Buess και η πρόσφατη περιπέτεια του Jake Bell**

Ο τίτλος του τεύχους είναι παράφραση ατάκας που αλιεύθηκε το καλοκαίρι του 2016
ξαναδιαβάζοντας το «**Κάστρο των Διασταυρωμένων Πεπρωμένων**»
του Ίταλο Καλβίνο (εκδόσεις Άγρα).

Το εξώφυλλο του τεύχους είναι φόρος τιμής στους Column One (1993-2016),
παρμένο από καρτ ποστάλ από τον τελευταίο αποχαιρετιστήριο δίσκο τους «Whip Cracking
Death Defying» και αποτελεί τμήμα από τον πίνακα του Πίτερ Μπρίγκελ «**Η μάχη μεταξύ
του Καρναβαλιού και της Σαρακοστής**» (1559)

(1) Τόμας Μάν «**Το Μαγικό Βουνό**»

(μετάφραση Άρης Δικταίος, Εκδόσεις Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος)

Θεσσαλονίκη, Οκτώβριος 2020
Νικόλας Μαλεβίτης

issuu.com/emvoes

rekem.org

noise-below.bandcamp.com

rekemrecords.bandcamp.com

parallilaihitikasympanta.tumblr.com

«ευχή γονέων στηρίζει οίκους κατάρρα δε μητρός εκρίζει θεμέλια»

Συνέβη προ πολλών ετών στο χωριό μας, συγκεκριμένα στο σόι το Κυριακαίικο. Ο παππούς μου ο Θανάσης ο Κυριάκης είχε, εκτός από μια αδελφή και τρία ακόμα αδέρφια, τον Δημήτρη (Μήτηρο), τον Θύμιο, τον Πανουργιά.

Χειμώνας λοιπόν στο χωριό, τα παιδιά είχαν μεγαλώσει και ο πατέρας τους είχε πεθάνει. η γριά μάνα τους καθόταν μπροστά στο τζάκι και στο ίδιο δωμάτιο ήταν και ο Μήτηρος και ο Θύμιος. Ξαφνικά η μάνα ζαλίζεται και πέφτει στην παραστιά. τα δυο παρόντα παιδιά την κοίταζαν χωρίς να κάνουν κάτι για αυτό και ευτυχώς εκείνη την στιγμή μπαίνει στο σπίτι ο Θανάσης, αρπάζει την μάνα του στην αγκαλιά του και την φροντίζει. Μόνο λίγο κάψιμο στο χέρι είχε τελικά, το σοκ πέρασε και όταν συνήλθε απηύθυνε στους δυο γιους της την εξής κατάρρα: εσένα Μήτηρο, να σε κάψει μέρα μεσημέρι η αστραπή και εσύ Θύμιο από κακό βόλι να πας. Δυστυχώς οι άνθρωποι αυτοί δεν γλίτωσαν από το πεπρωμένο της κατάρρας της μάνας.

Ο Μήτηρος παντρεύτηκε την Πανώρια την Πλαστήραινα, εκεί στην γειτονιά της Ρούγας. Ένα καλοκαίρι αλώνιζε με τ' άλογά του στον Μπράλο. Ήταν σάββατο, έκανε ένα αλώνι το πρωί και το μεσημέρι όταν τελείωσε, άφησε τα άλογα στις καλαμιές να βοσκούν και αυτός πήγε κάτω από μια γκορτσιά, να ξεκουραστεί στον ίσκιο της. Μόλις τον πήρε ο ύπνος, απότομα ένα σύννεφο στον Καλλίδρομο, έφερε τον μοιραίο κεραυνό που έκοψε το νήμα της ζωής του. Η δε γυναίκα του ήταν έγκυος και αφού γεννήθηκε το κορίτσι το ονόμασαν Δήμητρα.

Ο Θύμιος είχε ένα χωράφι στις Σποριές, στο σύνορο με τη Δρέμισα. είχε μαζέψει το καλαμπόκι και είχαν μείνει οι καλαμποκιές. την ώρα που τις έκανε δεμάτια, ένας τσοπάνος από την Δρέμισα έριξε τα πρόβατα του στο χωράφι. Μάλλον ακολούθησε λογομαχία και ο τσοπάνος τον πυροβόλησε και τον τραυμάτισε στην κοιλιά. Ένας γιατρός από το Μαυρολιθάρι τον έραψε όμως εγκαίρως και φάνηκε να ξεπερνιέται ο κίνδυνος. Λίγο αργότερα ήρθε ο τρύγος. Πήγε ο Θύμιος στο αμπέλι του, στην τοποθεσία στα Πλατάνια. όταν θα φόρτωναν το τουλούμι στο άλογο, πήγε και αυτός να βοηθήσει χωρίς να λογαριάσει ότι η πληγή δεν έχει γιατρευτεί τελείως. Η απρόσεκτη κίνησή του, σπάει τα ράμματα και χωρίς την άμεση επέμβαση γιατρού που δεν κατέστη δυνατή, δεν γλύτωσε ο Θύμιος αυτή την φορά και αυτό ήταν το τέλος του. Και ετούτη την φορά η κατάρρα της μάνας δυστυχώς επαληθεύτηκε.

Ο τελευταίος των αδελφών Κυριάκη ήταν ο Πανουργιάς, ο οποίος 17 ετών ήταν τσοπάνης σε κάποιον Συρταγκιά από τη Δαύλεια. Εκεί έγινε ένας φόνος μεταξύ τσοπάνηδων για τα λιβάδια και ο Πανουργιάς, που μάλλον το αφεντικό του ήταν αναμειγμένο στο συμβάν, έφυγε νύχτα και κατέληξε στην Αθήνα, κάπου στην Κερατέα. Ταυτότητες δεν υπήρχαν τότε, οπότε άλλαξε και το επίθετο σε Κυριακού. Στα Καλύβια συνάντησα κάποιον Κυριακού, που μου είπε πως η ρίζα του ήταν από την Κερατέα, αλλά δεν είχε άλλες πληροφορίες για την καταγωγή του.

Οι ιστορίες αυτού του τεύχους συγκεντρώθηκαν μεταξύ φθινοπώρου 2016 και χειμώνα 2016-17.

1. Κείμενο του Γιάννη Βλάχου (Τσιρώνης) που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα 'Η Κουκουβίστα τεύχος 166, Ιανουάριος - Μάρτιος 2013

Η κατάρα ενός ονόματος

Απ' όλα του τ' αδέρφια ο ... ήταν δεμένος πίοτερο με την αδελφή του τη Βασιλική, εκείνος βλέπεις ο ένατος εκείνη η δέκατη της οικογενείας.

Ήταν τα μικρότερα παιδιά της και του ... τα δύο στερνά η Κωνσταντία και ο Χαραλάμπης χάθηκαν 9 ετών η μία και 12 ο άλλος, γι αυτό την πρόσεχαν σα περιγρήπισσα τη Βασιλικούλα τους.

Η Βασιλική μεγάλωνε και ομόρφαινε και είχαν να λένε για την ομορφιά της μέσα στο χωριό και όταν έφτασε σε ηλικία γάμου την προξένεψαν με τον ... Ο γάμος έγινε με γλέντια και χαρές και το ζευγάρι ξεκίνησε το συζυγικό του βίο όμως λίγο καιρό αργότερα, όταν η Βασιλική πήγαινε επίσκεψη στους δικούς της, κρυφά έλεγε στη μάνα της «Νυφούλα με έδωσες, νυφούλα θα με πάρεις πίσω». Παραξενεύοταν η μάνα, ιδιοτροπίες του παιδιού μου έλεγε, τι να πρωτοκάνει όλη μέρα στα χωράφια και κοντά πόσα στόματα να θρέψει. Δεν πέρασε καιρός και η Βασιλική άρχισε να μαραζώνει, να φυλλοροεί σα δέντρο, κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε οσότου έγινε το κακό, έπεσε βαριά άρρωστη, ανέβασε πυρετό και λίγες ημέρες αργότερα έσβησε σα το κεράκι. Τα τελευταία της λόγια στη μάνα της, τα ίδια μυστήρια που της είχε πρωτοπεί «Νυφούλα με έδωσες, νυφούλα με παίρνεις πίσω».

Με την απορία έμειναν. Δεν πέρασε όμως καιρός και προξένεψαν άλλη γυναίκα στο χήρο. Αν δεν απατώμαι χήρα κι αυτή, έγιναν πάλι γάμοι, γλέντια, χαρές και πήγαν στο συζυγικό κρεβάτι. Η νύφη όμως δε λογάριάζε, ήταν 'περπατημένη' όπως θα λέγαμε σήμερα και έβγαλε το νέο στο χωριό. Ο γαμπρός ήτανε Κακαλής (= Ανίκανος)! Αλλά σ' εκείνα τα χρόνια που κουβέντα για διαζύγιο και τέτοια, ήσαντε σκληροί χρόνοι γλέπεις. Αυτό το παρατσούκλι του έμεινε, κι ως σήμερα Κακαλή θα τον ακούσεις να τον αναφέρουνε. Και οι χωριανοί αναφέρονται στη μακαρίτισσα τη Βασιλική που παρθένα πέθανε ως «Κακαλίνα» και έτσι πέρασε στη συλλογική μνήμη του χωριού.

Ο ... ήταν πικραμμένος απο το χαμό της αδελφής του και όταν η γυναίκα του γέννησε το πρώτο τους παιδί που ήταν κορίτσι το ονόμασε όχι με το όνομα της μάνας του όπως περίμενε η γριά αλλά με τ' όνομα της αδικοχαμένης αδελφής του. Θύμωσε η γριά, αλλά ο ... της είπε, τα μεγαλύτερα σου παιδιά δώσανε σ' αγγόνια τ' όνομα σου άσε να θυμάμαι κι εγώ έτσι την αδελφή μου και να την τιμώ.

Αλλά τι να σου πω, σα να χε πέσει κατάρα μ' αυτό το όνομα σ' αυτή την οικογένεια. Κανείς δεν μπορεί να το ορμηνέψει αλλιώς. Η Βασιλική του ... μεγάλωνε κι αυτή και ομόρφαινε σα τα κρύα τα νερά και θα ταν δε θα ταν 23 χρονών όταν η οικογένεια μετά τον Εμφύλιο βρέθηκε στη ..., πόλη που είχε ερωτευτεί ο ... απο το 1917 όταν την είδε για πρώτη φορά ως στρατιώτης της Μεραρχίας Αρχιεπαρχών. Και το φερε η μούρα έτσι που εκεί ήταν ως υπάλληλος ο ... με τον οποίο ήταν απο μωρά παιδιά μεγαλωμένα στη Ρούγα στο χωριό και ερωτεύτηκαν και παντρεύτηκαν.

Και γέννησαν το πρώτο τους παιδί το οποίο τριώ χρονώ εμφάνισε μια αρρώστια που δε μπορούσαν να βρούν τι είναι και πέθανε. Κλονίστηκαν τα νεύρα της Βασιλικής. Κάποιοι μίλησαν τότε για την κατάρα τ' ονόματος στην οικογένεια. Αλλά δεν το βαλαν κάτω, έκαναν δυό χρόνια μετά το δεύτερο. Είχαν κατέβει τότε στην Αθήνα. Αλλά και αυτό δεν ήταν γραφτό να ζήσει... Η ίδια αρρώστια που δε μπορούσαν οι γιατροί με τις γνώσεις της εποχής να βρούν το θέρισε το κακόμοιρο και πέντε χρονώ ήταν όταν έσβησε.

Αυτή τη φορά ήταν τέτοιος ο κλονισμός που για λίγο καιρό την είχαν στο Δρομοκατίτειο τη Βασιλική και τα αδέρφια της και η μάνα της έτρεμαν να μη μάθει και τίποτα ο κόσμος γιατί ακόμα ήταν πολύ συντηρητική και περίεργη η εποχή αλλά και γιατί πλέον έμοιαζε σα να τους κυνηγάει μια κατάρα σ' αυτή την οικογένεια κι όποιον έφερνε αυτό το όνομα μέσα της. Και αυτός ο κλονισμός κράτησε παιδί μου για μια ζωή ολόκληρη οσότου έσβησε κι αυτή μετά απο χρόνια στα μέσα της δεκαετίας του 2000 με πολλά σκαμπανεβάσματα και φουρτούνες. Αλλά πίσω στη δεκαετία του 50, λίγο καιρό μετά αφού κάπως ηρέμησε, σχήμα λόγου κι αυτό, έμεινε έγκυος στο τρίτο παιδί, που μόλις γεννήθηκε και ήταν αγόρι του δωσαν το όνομα Βασίλης και ήταν σα να ρίχναν κατάρα στο παιδί με το όνομα αυτό, σα να χαν πάθει λίγα ως τότε, γιατί απο μικρό άρχισε να παρουσιάζει προβλήματα υγείας κι αυτό. Ήταν όμως τυχερή μες την ατυχία ή τ' αντίστροφο θα λεγες, γιατί ένας γιατρός εκείνη την εποχή είχε εξελίξει κάποιες θεραπείες και βρήκε ότι στην ουσία έλειψη ασβεστίου ήτανε.

Ξέχασα να σου πω ότι και για τα τρία παιδιά είχαν στείλει εξετάσεις και στο εξωτερικό σε κάποια πανεπιστήμια στο Μόναχο νομίζω κι εκεί οι γιατροί ενδιαφέρθηκαν για τις περιπτώσεις αλλά που λεφτά ή τρόπος τότε για να πάνε εκεί. Και πάλι σάμπως ήξερες και το αποτέλεσμα;

Ο Βασίλης που λες κατάφερε να ζήσει τελικά με τα πειραματικά φάρμακα και τις θεραπείες που του κανε ο γιατρός αλλά σαμπώς θα λεγες μετά απο αυτές και σ' όλη του ζωή καταλάβαινε τα μακρυνά και τα κοντινά τα χανε, αν με καταλαβαίνεις, και μια ζωή ήταν έτσι περίεργη, σκέφου τώρα σε μια οικογένεια απο τη μία θες δε θες να κουβαλάς τις παθογένειες Ρουμελιώτικων οικογενειών και απο την άλλη και τέτοια προβλήματα, κατάρα σου λέω... οσότου πριν λίγα χρόνια τον θέρισε ένα αμάξι κι αυτόν. Διέσχιζε μια λεωφόρο και τ' αμάξι παραβίασε κόκκινο φανάρι και πέρασε με ιλιγγιώδη ταχύτητα απο πάνω του. Τον χάλασε, να φανταστείς, του κοψε τη σπονδυλική στήλη. Λένε όμως ότι ήταν όσο καιρό χαροπάλυνε σε κώμα, αφασία και δεν καταλάβαινε ευτυχώς το μαρτύριο που πέρναγε οσότου πέθανε κι αυτός. Και κάποιοι ψίθυροι είπαν τότε ότι με αυτό το τρίτο θανατικό έσβησε η κατάρα του ονόματος για την οικογένεια...

(την παραπάνω αφήγηση κατέγραψε ο Μετέωρος το φθινόπωρο του 2019 σε καφενείο ενός ορεινού χωριού της Φωκίδας όταν ξεκίνησε κουβέντα με ντόπιους για θρύλους και παραδόσεις, η κουβέντα γύρισε σε παράξενες αφηγήσεις του χωριού και ένας ηλικιωμένος ιστόρισε την κατάρα ενός ονόματος, έτσι την αναφέρουν συχνά πυκνά στο χωριό.)

Για αρκετό καιρό έλεγα να κάτσω να γράψω ένα άρθρο για ένα από τα πιο αγαπημένα μου γκρουπ, τους Nihilist Spasm Band.

Μετά σκεφτόμουν ότι ίσως μια συνέντευξη θα ήταν καλύτερη από ένα άρθρο αλλά νομίζω ότι μια από τις πληρέστερες μπορεί να βρεθεί στην παρακάτω διεύθυνση psychedelicbabymag.com/2014/11/nihilist-spasm-band-interview.html οπότε δεν αξίζει τον κόπο. Και εκεί που το σκάλιζα μέσα μου καθώς ξεκίνησα να δουλεύω για αυτό το τεύχος και έστηνα τη συνέντευξη του John M. Bennett έφαγα τη φλασιά ότι ίσως να ταίριαζε μια μικρή κουβέντα αναφορικά με επιρροές, κείμενα, στίχους, με τον Bill Exley, τραγουδιστή (οκ ο θεός να το κάνει αυτό) θα προτιμούσα τη λέξη 'ποιητή' γιατί για διάφορους λόγους ταιριάζει καλύτερα, του μακροβιότερου ίσως γκρουπ στην ιστορία της λεγόμενης πειραματικής / αυτοσχεδιαστικής μουσικής, τους Nihilist Spasm Band, που ξεκίνησαν τυχαία το 1965 όταν ο Greg Curnoe (1936-1992) (εικαστικός, σκηνοθέτης πειραματικών ταινιών, κ.α. Μεταξύ άλλων δηλαδή) θέλησε να φτιάξει το soundtrack για μια 16mm ταινία που ήθελε να γυρίσει με τίτλο "No Movie". Ζήτησε απλά από φίλους και συμφοιτητές του να παίξουν τόσο σε αυτή όσο και να φτιάξουν με διάφορα καζού και άλλα αυτοσχέδια και μη όργανα τη μουσική επένδυση. Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα και τα υπόλοιπα είναι απλά ιστορία.

Εξάλλου ήταν ο Bill που με είχε αφήσει άφωνο λίγα χρόνια νωρίτερα όταν γράφοντας στους Nihilist Spasm Band για να ζητήσω να κυκλοφορήσω ένα δίσκο τους με αφορμή τα 40ά μου γενέθλια. Μπορεί να μην πήρα την απάντηση που πήρε κόσμος όπως στα τέλη 60'ς που τους ζήτησε η канаδική Allied να κυκλοφορήσουν ένα δίσκο με ηχογραφήσεις τους και ρωτώντας τι θα τους κοστίσει, στην απάντηση 'τίποτα' είπαν 'οκ τότε ας το κάνουμε'. Θα επαναλαμβάνονταν αυτή η ιστορία με την канаδική Music Gallery στο ίδιο μοτίβο μια δωδεκαετία αργότερα. Δεν ξέρω αν έγινε το ίδιο ή όχι με το δίσκο στη United Dairies αλλά αυτό είναι άλλο σημείο της μακρόχρονης ιστορίας τους. Στη δική μου περίπτωση η απάντηση ήρθε στα αρχαία ελληνικά, με ατάκα που κατάλαβα ότι είναι από τον Όμηρο αλλά δεν ήμουν σίγουρος ότι ήταν Ιλιάδα ή Οδύσσεια. Ένα googlearisma βοήθησε βέβαια. Τα υπόλοιπα είναι ηχητική ιστορία καταγεγραμμένη στο δίσκο Breaking Wind. Η παρακάτω συζήτηση έγινε μέσω email στα τέλη Φλεβάρη του 2017. Για περισσότερες πληροφορίες για τους Nihilist Spasm Band μπορείτε να επισκεφτείτε το διαδικτυακό ιστότοπο τους nonsb.ca

(NM) Πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σου για την ποίηση και πως έχει εξελιχθεί με την πάροδο των χρόνων;

(BE) Το ενδιαφέρον μου για την ποίηση ξεκίνησε όταν καθόμουν στα γόνατα της γιαγιάς μου όταν ήμουν μικρό παιδί. Μου τραγουδούσε τραγούδια, μου απήγγειλε ποιήματα που είχε απομνημονεύσει από την εποχή που πήγαινε στο αγροτικό σχολείο του Oxford County του Οντάριο στα τέλη του 19ου αιώνα. Συνέχισε να μεγαλώνει όταν άκουγα τα κηρύγματα του Benjamin Eckardt, ενός σπουδαίου προτεστάντη ιεροκήρυκα στο Λονδίνο του Οντάριο (τον ανέφερε και ο Greg Curnoe, ο γνωστός Καναδός εικαστικός και ντράμερ / παίκτης του καζού στους Nihilist Spasm Band, στην τεράστια τοιχογραφία που έφτιαξε (και που αναγκάστηκε να κατεβάσει) το 1968, στο αεροδρόμιο του Μόντρεαλ). Ο Eckardt χρησιμοποιούσε τη γλώσσα της King James Bible του 1611 (σημ. για περισσότερες πληροφορίες για αυτή την έκδοση, τη γλώσσα γραφής, κ.λ.π. μπορεί κάποιος να επισκεφτεί τον ιστότοπο kingjamesbibleonline.org) όταν μιλούσε και στα αυτιά μου τα χωρία που ανέφερε ακουγόταν σα μεγάλη και συγκινητική ποίηση.

ΕΜβοές

Αργότερα διάβαζα ποιήματα στο σχολείο, με είχε πιάσει η επιθυμία να κάνω κτήμα μου τα περισσότερα από αυτά αποστηθίζοντας τα, ιδίως διάφορες στροφές των Milton, Shakespeare και Wordsworth. Στο Λύκειο είχα ένα καταπληκτικό καθηγητή Λατινικών που με μύπησε στην ποίηση του Βιργιλίου και αργότερα, κάποιοι από εμάς τον πείσαμε να μας διδάξει για ένα χρόνο μετά το τέλος του σχολείου αρχαία ελληνικά. Αυτή η μελέτη με προετοίμασε το δρόμο μου και καθώς μεγάλωνα μάθαινα περισσότερα αρχαία ελληνικά στον ελεύθερο χρόνο μου ούτως ώστε να μπορώ να διαβάζω ραψωδίες του Ομήρου και να τις αποστηθίζω, μια δραστηριότητα που συνεχίζω έως σήμερα.

(NM) Σε έχει επηρεάσει η Καναδική σκηνή της sound poetry (για παράδειγμα br Nichol, The Four Horsemen, Paul Dutton, κ.α.); ή ήταν μια σκηνή που αναπτυσσόταν παράλληλα και την ίδια εποχή που ξεκίνησαν οι Nihilist Spasm Band; Άλλα ρεύματα όπως η συγκεκριμένη ποίηση για παράδειγμα είχαν κάποια επίδραση στη δουλειά σου;

(BE) Ήμουν επηρεασμένος από το φίλο μου Bob McKenzie, συμμαθητή μου στα μαθήματα Αρχαίων Ελληνικών μετά το σχολείο. Είχε δημιουργήσει μια φανταστική γλώσσα καθώς και τα γραπτά ενός φανταστικού επικού ποιητή. Οι συνθέσεις του έμοιαζαν με ανόητα ποιήματα από συγγραφείς όπως ο Lewis Carroll και ηχογραφούσε διάφορα από αυτά. Στις ηχογραφήσεις τους περιελάμβανε διάφορα ηχητικά εφέ, ποιήματα και παρηκλήσεις. Δεν ήξερα τίποτα για το br nichol και τους ηχητικούς ποιητές αλλά τώρα συνειδητοποιώ πως η ποίηση του McKenzie τόσο στα αγγλικά όσο και στη φανταστική γλώσσα που είχε δημιουργήσει είχε πολλά κοινά με αυτούς.

(NM) Αναφορικά με τους στίχους / ποιήματα που χρησιμοποιείς στους Nihilist Spasm Band είναι υλικό που δημιουργείται αυτοσχεδιάζοντας εκείνη τη στιγμή ή κάτι που δομείτε / αποδμηείτε από πριν;

(BE) Όταν οι Nihilist Spasm Band έκαναν την ηχογράφηση για το φλέξι που συμπεριλήφθηκε με στο τεύχος του Αυγούστου/Σεπτεμβρίου 1967 του περιοδικού [artscanada](http://artscanada.com), οι στίχοι δεν ήταν προετοιμασμένοι. Αντιθέτως, μιλούσε με ενθουσιασμό όταν ένοιωθα ότι πρέπει να μιλήσω.

Πριν από την ηχογράφηση είχα ζητήσει από τη Shirley Clement, σύζυγο του John Clement, του μπασίστα των NSB, να προσπαθήσει να με πνίξει στη μέση της δράσης. Το έκανε και το αποτέλεσμα ήταν η παραγωγή ασυνήθιστων ήχων, που έφτασαν στο αποκορύφωμα τους ενώ παρωδούσα το "Wild Thing" ένα διάσημο τραγούδι εκείνη την εποχή των The Troggs: "Canada, I think I love you, but I want to know for sure. Canada hold me tight, you move me." Άλλα μέρη της παράστασης περιελάμβαναν αυθόρμητες απαγγελίες διαφόρων ιστορικών μορφών και ονόματα από περιοχές του Καναδά. Καθώς το συγκρότημα συνέχισε τη μεγάλη του καριέρα, ξεκινήσαμε να προετοιμάζουμε τους στίχους μας πριν από τις παραστάσεις μας.

(NM) Αλήθεια χρησιμοποιείς κείμενα που βρίσκεις από εδώ και από εκεί ή αγγελίες που τα κάνεις ποιήματα; Εμπλέκονται και τα υπόλοιπα μέρη του γκρουπ στη δημιουργία των στίχων;

(BE) Μέλη του γκρουπ έγραφαν στίχους και ξεκίνησα να τους φέρνω σε διάφορα χαρτιά στις συναυλίες, χωρίς να είμαι σίγουρος ποτέ ποιες ατάκες να χρησιμοποιήσω στη διάρκεια της παράστασης. Έπειτα από τόσα χρόνια παραστάσεων, συγκεκριμένοι στίχοι άρχισαν να γίνονται κάτι σαν κανονικό καθεστώς, τραγούδια όπως το No Canada, home of the beaver ή το Stupidity, ο φιλιππικός ενάντια στη σαχλαμάρα και την πλιθιότητα του κόσμου. Προσπάθησα διάφορες εκδοχές αυτών των κομματιών και κάποια από αυτά έβγαιναν αλλαγμένα στη διάρκεια των παραστάσεων.

(NM) Παρουσιάζεις συχνά ποιήματα σου ή σποραδικά μόνο και αν σου ζητηθεί;

(BE) Απαγγέλλω τους στίχους στις περισσότερες παραστάσεις αλλά όχι σε όλες. Όλο το γκρουπ τραγουδάει τους στίχους, το έκανε στις τρεις περιοδείες μας στην Ιαπωνία, στις έξι Ευρωπαϊκές τουρνέ μας και στις παραστάσεις μας στην πόλη της Νέας Υόρκης, στο Σικάγο και σε άλλες αμερικάνικες πόλεις καθώς και σε διάφορες πόλεις του Καναδά.

Εκτός από τους στίχους του γκρουπ, δεν έχω συνθέσει κανένα απολύτως ποίημα. Έχω, φυσικά, απαγγείλει ποίηση στα αγγλικά τόσο στις τάξεις μου στη διάρκεια της 32χρονης πορείας μου ως καθηγητής αγγλικών και πρόσφατα όταν έδωσα

μια σειρά ομιλιών για αγαπημένους μου ποιητές. Έχω προσπαθήσει να δώσω στα ποιήματα εκείνη τη ζωντάνια ώστε να τραβήξουν τους ακροατές τόσο με τον ήχο τους, τα συναισθήματα που δημιουργούν ακούγοντας τα και τις ιδέες τους.

(NM) Θα ήθελές να μου αναφέρεις αγαπημένους σου ποιητές ή και βιβλία / δίσκους που σε επηρέασαν στη διάρκεια των χρόνων;

(BE) Έχω επηρεαστεί από διαφορετικούς ποιητές και μουσική, σε αντίθεση με τις προτιμήσεις των άλλων μελών των Nihilist Spasm Band. Για παράδειγμα, με έχει επηρεάσει, αυτό που σήμερα φαίνεται πολύ παλιομοδίτικο, οι αναγνώσεις του John Gielgud, του Άγγλου ηθοποιού που απήγγειλε τις περισσότερες ρίμες στο "Prospero's Books" του Peter Greenaway, το φιλμ - ελεύθερη διασκευή πάνω στην Τρικυμία του Σαίξπηρ. Το ρητορικό και δημηγορικό μου στυλ όταν προφέρω τους στίχους των κομματιών των Nihilist Spasm Band έρχεται τελείως σε αντίθεση με το φαινομενικό χάος που προέρχεται από τα όργανα που παίζουν τα υπόλοιπα μέλη του γκρουπ. Αυτή η αντίθεση και διαμάχη ωστόσο είναι μέρος αυτού που έχουμε επιτύχει οι Nihilist Spasm Band και θα είναι και μέρος των ερχόμενων εμφανίσεων μας στη Γαλλία, ως μέρος του φεστιβάλ Sonic Protest και συναυλιών σε άλλες γαλλικές πόλεις το Μάρτιο του 2017.

Οι στίχοι μου και οι ήχοι μου στις παραστάσεις μας είναι επίσης εν μέρει επηρεασμένα από το δακτυλικό εξάμετρο των στίχων του Βιργιλίου και του Ομήρου, τους οποίους μπορεί ο ακροατής να ανακαλύψει θαμμένους κάτω από την εναλλασσόμενη какоφωνία της Ορχήστρας. Η σκέψη μου επίσης είναι επηρεασμένη από συγγραφείς όπως οι Aldous Huxley και Jacques Ellul, ο Γάλλος κοινωνιολόγος συγγραφέας βιβλίων όπως τα "La Technique", "The Political Illusion" (σημ. στα ελληνικά "Η Πολιτική Αυταπάτη" εκδόσεις Νησίδες), "Propaganda". Ο Ellul μιλάει για τη σύγχρονη μουσική και την τέχνη ως 'αυθεντικές' απαντήσεις στις κοινωνίες στις οποίες ζούμε και νομίζω ότι οι Nihilist Spasm Band είναι ένα είδος απάντησης, μια 'ηχητική διαμαρτυρία'.

Τα δικά μου αναγνώσματα είναι παραδοσιακά, Ντίκενς, Τολστόι, Ντοστογιέφσκι, Σαίξπηρ, Μονρώ (η Καναδή συγγραφέας που μερικά χρόνια νωρίτερα κέρδισε το Νόμπελ Λογοτεχνίας), Όμηρος, κ.α.

Ο **John M. Bennett** είναι ποιητής (που ασχολείται τόσο με 'συμβατική' ποίηση όσο και οπτική αλλά και που πειραματίζεται με πειραματικούς τρόπους γραφής), μουσικός, mail artist, υπήρξε εκδότης του περιοδικού *Lost And Found Times* από το 1975 ως περίπου το 2005 που σταμάτησε.

Περιοδικού που ξεκίνησε ως μια απότομη ιδέα αντιγράφοντας (και γράφοντας ψεύτικες) αγγελίες ή μηνύματα που βρέθηκαν τυχαία σε παρμπρίζ αυτοκινήτων) σε μία σελίδα και από αυτή την αφορμή ξεκίνησε το περιοδικό που στις σελίδες του φιλοξένησε ποίηση, πρόζα, κόμικ, mail art και ότι παρόμοιο και παλαβό υλικό μπορεί να φανταστεί κάποιος. Από το 1974 εκδίδει τη δουλειά του καθώς και δουλειά από κόσμο με τον οποίο βρίσκονται στο ίδιο μήκος κύματος μέσω της εταιρείας του Luna Bisconte Prods, έως σήμερα έχουν δει το φως βιβλία, charbooks, cdr, κ.α. Ξεκίνησε όπως λέει να εκδίδει μόνος του τη δουλειά του καθώς δε μπορούσε να βρει κάποιον που ενδιαφέρεται να τα εκδώσει τότε. Επίσης, από τη δεκαετία των 70ς έχει συνεργαστεί με αρκετούς μουσικούς τόσο ως μουσικός ή performer παίζοντας συμβατικά και μη όργανα ή κασέτες ή απλώς απαγγέλοντας ποίηση του. Όπως λέει και ο ίδιος εκτός από τη γραφή που είναι η τρέλα του από τότε που θυμάται τον εαυτό του άλλες τρέλες είναι οι διάφορες συλλογές του είτε με δακτυλίδια με νεκροκεφαλές,

Ή το δημιουργικό χάος που επικρατεί στο γραφείο του που (εικάζοντας και από το γράφοντα) βρίσκει κανείς cd, βιβλία, κασέτες, εκτός τη γραφομηχανή και τα pc του. Ένα από τα πιο σημαντικά και πιο αξέχαστα σκηνικά που του έτυχαν στη ζωή του ως mail artist ήταν η μικρού μήκους ταινία «*Mail Art Romance*» γυρισμένη από τον John McClintock και δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από την καταγραφή ενός 'mail art γάμου' ή τη γαμήλια τελετή του John M. Bennett με τη σύζυγο του (επίσης mail artist) C. Mehrl-Bennett το 1982 που μοιάζει περισσότερο με ένα mail art / outsider happening παρά με γαμήλια τελετή. Γνωρίστηκαν το 1977 όταν εκθέτοντας σε μία mail art έκθεση η C. Mehrl του έστειλε μερικές καρτ ποστάλ λέγοντας του ότι κάποια έργα του τα βρήκε λίγο αποκρουστικά. Από εκεί ξεκίνησε μέσω αλληλογραφίας η γνωριμία τους... (για όποιον ενδιαφέρεται η ταινία μπορεί να βρεθεί εδώ vimeo.com/56338098). Ο John M. Bennett είναι υπεύθυνος του αρχείου avant writing και του αρχείου του William Burroughs του πανεπιστημίου του Ohio. Περισσότερες πληροφορίες για τη δουλειά του, τη Luna Bisconte Prods, κ.α. εδώ johnmbennett.net (Επίσης μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη ίσως πιο εμβριθής για τη δουλειά του μπορεί να βρεθεί εδώ 3ammagazine.com/3am/stockpiling-the-avant-garde-john-m-bennett/) Η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε το Δεκέμβριο του 2016 μέσω email.

ΕΜΒΟΕΣ

(NM) Πως ξεκίνησε το ενδιαφέρον να γράφεις τη δική σου ποίηση και ποιες είναι οι επιρροές σου;

(JMB) Δεν έχω ιδέα. ΠΡΕΠΕΙ να γράφω. Δεν μπορώ να ΜΗ γράφω! Αναφορικά με 'επιρροές' ένας όρος που είναι ανακριβής κατ' εμέ. Υπάρχουν πολλοί ποιητές και συγγραφείς καθώς και συνθέτες και καλλιτέχνες που η δουλειά τους πάντοτε αντηχούσε μαζί μου, ή μέσα μου και αυτό φαίνεται και στη δουλειά μου. Δε θα σου παραθέσω λοιπόν καμία λίστα εδώ πέρα, είναι τόσο περίπλοκο καμία φορά. Το δοκίμασα κάποιες φορές στο παρελθόν αλλά πάντοτε ξεχνούσα σημαντικούς ανθρώπους.

(NM) Πως τα στίνεις; Συγκεκριμένες φράσεις που έρχονται στο νου και τις ενώνεις μετά ή μεταγραφή συγκεκριμένων ιδεών;

(JMB) Όλα τα παραπάνω και πολύ περισσότερα, εικάζω ότι καθώς η ερώτηση δεν είναι πολύ ξεκάθαρη. Υπάρχουν αναμφισβήτητα χιλιάδες τρόποι με τους οποίους γράφω προσπαθώντας πάντοτε να πετύχω κάτι νέο και μετά να επαναλάβω ένα παλιότερο τρόπο ξανά, τρόπος που αλλάζει ανάλογα με τις νέες τεχνικές που δοκιμάζω.

(NM) Πάνω κάτω θα ήθελα να σε ρωτήσω το ίδιο για τα οπτικά σου ποιήματα. Θα μπορούσες να μου δώσεις λίγες πληροφορίες για αυτά;

(JMB) Η ίδια απάντηση. Μπορώ να παρουσιάζω τις εμπειρίες μου με τη γλώσσα με ποικίλους τρόπους ακόμα και με μη γλωσσικούς τρόπους (είναι τότε πραγματική γλώσσα λοιπόν;) Και θέλω να συμμετέχω σε αυτή και να εξασκούμε με αυτή με αυτό τον τρόπο.

(NM) Ισπανικά, αγγλικά, μοιάζεις να παίζεις με τις γλώσσες, σου αρέσει αυτό το γλωσσικό παιχνίδι;

(JMB) Γνωρίζοντας περισσότερες από μία γλώσσες εμπλουτίζεται η κατανόηση του για αυτές σε μεγαλύτερο βαθμό και δημιουργεί περισσότερα στρώματα συντονισμού γύρω από αυτές.

(NM) Από τη μικρή μου εμπειρία με τη δουλειά σου, βλέπω ότι υπάρχει αρκετό χιούμορ μέσα της, ακόμα και εκεί που δεν το περιμένεις ανακαλύπτεις μια πτυχή του χιούμορ του John M. Bennett.

(JMB) Και όπως υποτίθεται ότι έχει πεί και ο Sam Clemens (σημ. Ο Mark Twain), το χιούμορ είναι μια σοβαρή υπόθεση.

(NM) Εκτός από τα ποιήματα σου, επίσης επιμελείσαι και εκδίδεις είτε αυτά ή άλλες δουλειές περισσότερο μέσω του διαδικτυακού τόπου Lulu. Εμπειρίες από αυτή τη διαδικασία που ίσως να σε βοήθησαν με τη δουλειά ή με την ποίηση σου; Έχεις αντιμετωπίσει δυσκολίες προώθησης της δουλειάς σου ή των εκδόσεων σου μέσω της δουλειάς ή των πωλήσεων του Lulu (ή παρόμοιων διαδικτυακών τόπων);

(JMB) Η διαδικασία της ταξινόμησης τη δουλειάς μου σε ένα βιβλίο είναι πολύ σημαντική για μένα. Την υλοποιεί ως μέρος της πραγματικότητας κατά ένα τρόπο. Ο διαδικτυακός τόπος που είναι στην ουσία print-on-demand, Lulu, κάνει αρκετά καλή δουλειά και η ποιότητα τους είναι αρκετά καλή. Μπορεί να μην αγοράζουν αρκετοί τα βιβλία μου αλλά τι μπορεί κανείς να περιμένει όταν ένας γράφει υλικό που είναι τελείως διαφορετικό από αυτό που έχουν συνηθίσει οι άνθρωποι ως «ποίηση»; Επίσης, θέλω να έχω τον απόλυτο έλεγχο του βιβλίου μου οπότε προτιμώ να εκδίδω τα περισσότερα από αυτά ο ίδιος. Επίσης, γράφω τόσο πολύ, υπάρχει και κόσμος που εκδίδει τα βιβλία μου αλλά δεν υπάρχουν πάρα πολλοί τέτοιοι τύποι.

(NM) Κάτι που μου αρέσει στη δουλειά σου είναι επίσης οι φωτογραφίες που αναρτάς στα blog ή στη σελίδα σου στο facebook σα να προσπαθείς να βρεις ποίηση παντού, μια φωτογραφίες με σκόρπιες φράσεις, σα να διαβάζεις ένα αυτοσχέδιο ποίημα / οπτικό ποίημα, κ.λ.π. Μου θυμίζει αντίστοιχες ηχητικές καταστάσεις που προσπαθεί κάποιος να ανακαλύψει ήχο παντού ή να συνθέσει ένα ουτοπικό ηχοτόπιο στο κεφάλι του.

(JMB) Για την ακρίβεια δε 'γράφω ποίηση' τουναντίον κάνω κάτι άλλο. Ίσως, να προσπαθώ να εισπνεύσω το σύμπαν.

(NM) Είναι η δουλειά σου μια προσπάθεια να οργανώσεις το δικό σου χάος; (μιλώντας προσωπικά είμαι τελείως χαοτικός. Του είδους που το δωμάτιο μου μοιάζει με αποθήκη γεμάτο βιβλία,

δίσκους, cd, και διάφορα 'σκουπίδια' διάφορων άλλων συλλογών).

(JMB) Να το οργανώσω; Όχι, είναι ένα είδος εναγκαλισμού με αυτό, να το κάνω ένα είδος καθρέφτη για να δω τον εαυτό μου σε αυτό ή κάτι ότι και αν είναι αυτό, αυτό το είδος που μοιάζει να είμαι 'εγώ', μια εξάπλωση του.

(NM) Τι προτιμάς περισσότερο, mixed media ή περισσότερο παιχνίδι λέξεων, λέξεων και σχημάτων / εικόνων;

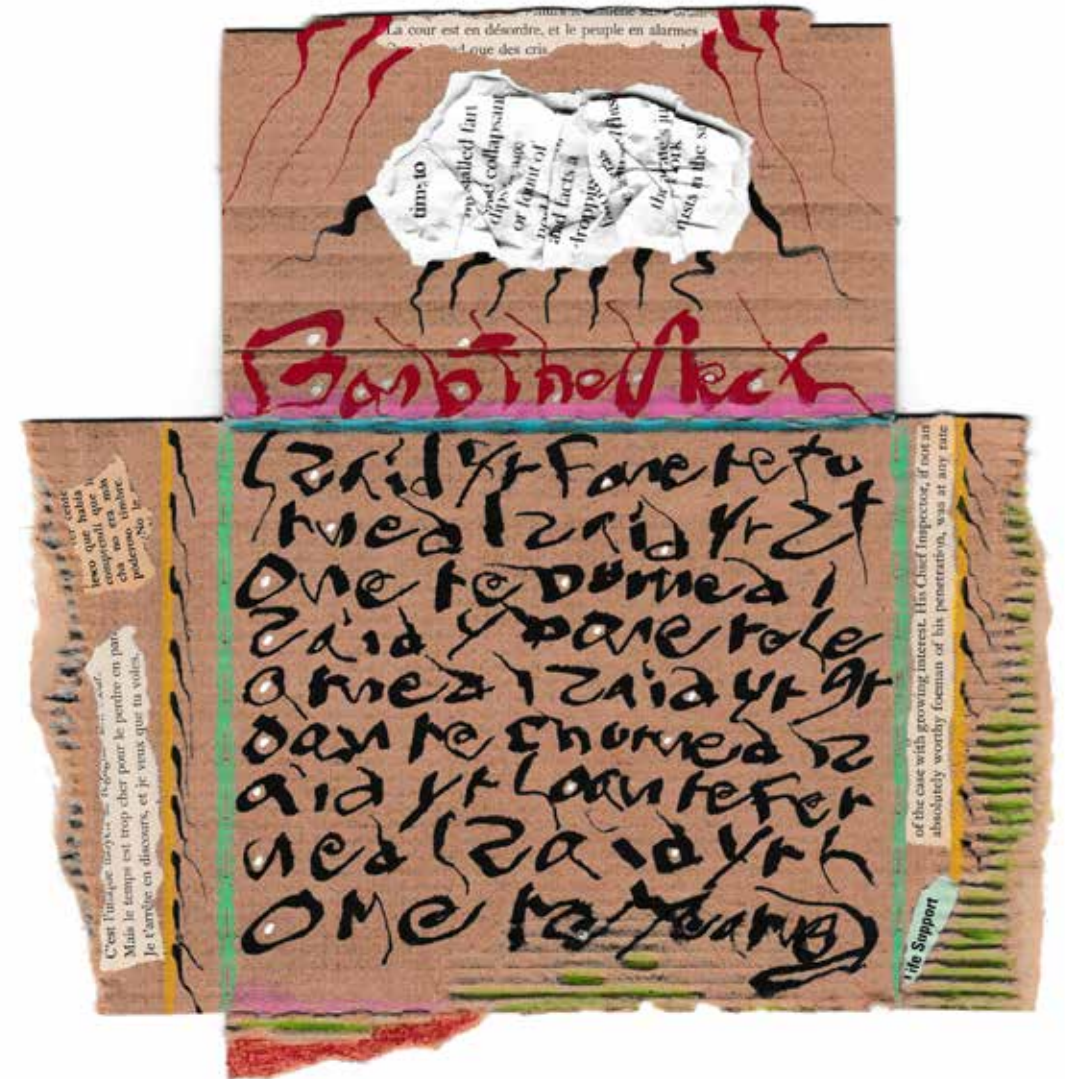
(JMB) Όλα τα παραπάνω. Έχω τη συνήθεια να δουλεύω με τα χέρια μου, δεν κάνω ψηφιακή τέχνη, παρόλο που έχω αρκετούς φίλους και συνεργάτες με τους οποίους συνεργάζομαι και που δουλεύουν ψηφιακά και τα αποτελέσματα της δουλειάς τους μπορεί να είναι πανέμορφα.

(NM) Και τι γίνεται με τη mail art;

(JMB) Είμαι ανακατεμένος με τη mail art από το 1974 και απολαμβάνω να λαμβάνω πράγματα μέσω αλληλογραφίας, είναι κάτι που με κάνει να αντιδρώ με τρόπους που δεν περιμένω. Συνηθίζω να απαντάω αμέσως, χωρίς να σκέφτομαι και αυτό δημιουργεί ευχάριστα πράγματα μερικές φορές. Είναι επίσης ένας τρόπος να επικοινωνείς και να αλλάξεις ιδέες με καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο.

ΕΜΒΟΕΣ

Η γνωριμία μου με τη δουλειά του **Michael Barthel** γίνεται με το cd «Stapel. Efeu-Faehrten» στην Tochnit Aleph. Κατ' εμέ ίσως το πιο δυνατό σημείο αναφοράς για κάποιον που θέλει να πρωτοαντικρύσει τη δουλειά του. Θα ανακάλυπτα έτσι για την ακρίβεια θα σκάλιζα και άλλο την εταιρεία του Recordings for the summer αλλά θα συνειδητοποιούσα ότι ήξερα δουλειά του παλιότερα μέσω άλλων ονομάτων και project, το The Nautilus Deconstruction και Dear Michael... Τα τελευταία δύο project μπορεί σε ένα βαθμό να είναι noise αλλά η προσωπική του δουλειά κινείται στους χώρους της sound poetry. Δημιουργεί ένα δικό του περίεργο κόσμο, εν αντιθέση με τις τάσεις του είδους των τελευταίων χρόνων (χρήση εφέ, ρυθμού, προγραμμαμάτων που παίρνουν τη φωνή και την κάνουν ρυθμό, drone, κ.λ.π.). Η παρακάτω συνέντευξη έγινε μέσω email τον Ιανουάριο του 2017.

(NM) Μπορείς να μου δώσεις εν συντομία πληροφορίες για τη δουλειά σου;

(MB) Καθώς γράφω αυτές τις γραμμές, η άνοιξη μοιάζει να επιστρέφει στην περιοχή που μένω ως ένας ασυνήθιστος τρόπος να ατενίζεις τον καθαρό γαλάζιο ουρανό και τον ήλιο όλη την ημέρα. Ένα πράγμα για το οποίο είμαι περίεργος είναι το γεγονός ότι τους τελευταίους μήνες όλο αυτό το χιόνι και το κρύο δε με έπιασαν. Ήταν κατά κάποιο τρόπο περίεργο αλλά δεν ήταν σημαντικά για μένα ούτε ένοιωθα απογοητευμένος με τον τόσο κρύο καιρό. Σίγουρα έχει να κάνει με όλες εκείνες τις διαφορετικές δουλειές που έχω να κάνω. Προς το παρόν προσπαθώ να τελειώσω το βιβλίο μου «Prunk» το οποίο είναι συλλογή των ποιημάτων μου που θα κυκλοφορήσει σύντομα από τον ελβετικό εκδοτικό οίκο «Vexer Verlag». Την προηγούμενη εβδομάδα (7 Φεβρουαρίου 2017) έδωσα μια συναυλία σχετικά με τη δουλειά του Carlfriedrich Claus στα πλαίσια μιας έκθεσης για το έργο του. Ένα μήνα νωρίτερα έπαιζα σε μια συναυλία που στήθηκε για ένα συγκεκριμένο σκοπό στο δισκάδικο / γκαλερί Rumpsti Pumpsti (Musik) στο Βερολίνο, χώρος που τρέχει ο Daniel Löwenbrück. Απλά παρουσίαζα ποιήματα που έχουν σχέση με το γεγονός ότι ο Daniel έπρεπε να φύγει από το δωμάτιο που είναι η γκαλερί. Στο ενδιαμέσο κυκλοφορήσαμε ένα δίσκο με την καλλιτέχνη Anna Schimkat. Αυτά έχουν γίνει προς το παρόν αναφορικά με τα πράγματα που δουλεύω αυτή την εποχή.

(NM) Από διάφορα σύνολα όπως The Nautilus Deconstruction (ή Dear Michael..., κ.α.) Και ένα πιο θορυβώδες υπόβαθρο φτάνουμε απλά στη χρήση του ονόματος σου και μόνο της φωνής σου. Πώς προέκυψε αυτή η διαδικασία, είναι κάτι που έγινε απότομα ή κάτι που διαμορφώθηκε στην πάροδο των τελευταίων χρόνων;

(MB) Χρησιμοποιούσα τη φωνή μου από την στιγμή που ξεκίνησα να ηχογραφώ υλικό, όχι σε κάθε ηχογράφηση που έκανα αλλά πολύ συχνά. Νομίζω ότι η πρώτη φορά που χρησιμοποίησα τη φωνή μου ζωντανά ήταν στα πλαίσια μιας περιοδείας με τον Eric Boros το 2007. Ήταν μια μίξη που χρησιμοποιούσα τη φωνή μου και τα πόδια μου, σέρνοντας τα στο πάτωμα συνεχώς και διάβαζα ένα κείμενο με το τι έκανα εκείνη ακριβώς τη στιγμή («τώρα πατάω στο πόδι μου, με το χέρι μου χειροκροτάω, με τη φωνή μου φωνάζω») ξανά και ξανά, όλο και πιο δυνατά κάθε φορά που το διάβαζα. Αυτό κράτησε για κάποια λεπτά. Καθώς έτρεχε η δράση την ηχογραφούσα σε ένα μικρό δικάφωνο και έπαιζα την ηχογράφηση στο δωμάτιο στο οποίο εξελισσόταν η δράση. Λίγο αργότερα έστηνα λίγο πιο διαφορετικές δράσεις στο Βερολίνο, απλά χρησιμοποιώντας τη φωνή μου αλλά και συζητώντας και πιθανότητες μέσω της χρήσης του λόγου, ανάγνωσης μεγαλύτερων κειμένων σχετικά με το τραύλισμα μου και πως το χρησιμοποιώ σε ζωντανές καταστάσεις. Ώρες ήταν απαιτητικές και σχεδόν «αιματηρές» παραστάσεις αλλά πολύ αποτελεσματικές ως αποτέλεσμα. Τώρα χρησιμοποιώ ποιήματα και τα διαβάζω στις συναυλίες. Το να συνδυάζεις λέξεις και τον όρο «συναυλία» (σημ. 'Κονσέρτο') μοιάζει δύσκολο για κάποιους ανθρώπους μερικές φορές αλλά για μένα δεν είναι μόνο λέξεις αλλά μελωδίες. Η φωνή ως το πρώτο μουσικό όργανο της ανθρωπότητας με ενδιαφέρει πάρα πολύ. Από την εφηβεία μου με ενδιαφέρει η κουλτούρα των αυτοχθόνων Αμερικάνων και οδήγησε το ενδιαφέρον μου σε τελετές τους, όπως 'άσε τα πράγματα να εξελιχθούν από μόνα τους' ή ο σαμάνος και οι 'γλώσσες που μιλάει (σημ. ίσως, η πιο σωστή λέξη είναι 'λαλεί')' για παράδειγμα. Για τα sound poetry κομμάτια μου συνειδητοποιήσα ότι χρησιμοποιούσα σχεδόν τα ίδια γράμματα και τις ίδιες αυτοσχέδιες λέξεις όταν 'αυτοσχεδίαζα' ένα

ηχητικό ποίημα. Έτσι ξεκίνησα να τα καταγράφω και να δημιουργώ συνθέσεις από αυτά. Αυτά τα κομμάτια ηχητικής ποίησης και τα ποιήματα που γράφω αναφέρονται στις πιθανότητες που περιέχει μέσα του ο όρος 'σπίτι', στην Αγάπη, στη Φιλία και το πως αλληλεπιδρούν μεταξύ τους, ζώντας μαζί στην Κοινωνία ακόμα και στον Καπιταλισμό (δύο εκ διαμέτρου αντίθετα πράγματα). Επίσης, στην Ομιλία και την απορία της πιθανότητας τι να πεις πραγματικά στη γλώσσα που χρησιμοποιείς όταν παρουσιάζεις μια δράση ή τη δουλειά σου. Τα κομμάτια της ηχητικής ποίησης είναι η προσπάθεια και η αναζήτηση για μια δική σου φωνή. Το «σπίτι» την ίδια στιγμή αναφέρεται και ως πιθανότητα ενός 'Καταφύγιου' που νομίζω δεν είναι μόνο ένας θετικός όρος. Αφήνεις πίσω σου πράγματα. Αυτά τα πράγματα έγιναν. Λοιπόν, προσπαθώ να αντιμετωπίσω αυτούς τους όρους κάτω από διαφορετικές προοπτικές.

(NM) Εικάζω ότι μερικές φορές δε χρησιμοποιείς μόνο τη φωνή σου αλλά την υποστηρίζεις και με δικάφωνα ή ηλεκτρονικά;

(MB) Χρησιμοποιώ αρκετά δικάφωνα, περισσότερο για τις ηχογραφήσεις μου. Μέσω των 'φθονών τεχνικών' η ηχογραφημένη φωνή παραμορφώνεται και γίνεται πολύ περίεργη χάρη στην επεξεργασία που κάνουν τα δικάφωνα. Μερικές φορές επεξεργάζομαι τις ηχογραφήσεις σε βαθμό που δε μπορείς να αναγνωρίσεις τη φωνή πλέον. Πλέον χρησιμοποιώ αυτή τη μέθοδο περισσότερο για τις κασέτες μου, κ.λ.π. Αλλά πλέον καθόλου σε ζωντανές καταστάσεις.

(NM) Αν δεν απατώμαι συνήθως αφαιρείς γράμματα από τα κείμενα που διαβάζεις στις συναυλίες σου σα να προσπαθείς να δημιουργήσεις μια νέα λέξη ή κάνω λάθος;

(MB) Λυπάμαι που στο λέω αλλά δεν είναι καθόλου έτσι η μέθοδος μου. Κάθε κομμάτι καταγράφεται και ακολουθώ μια παρτιτούρα σχετικά με τονισμό του κάθε κομματιού. Δεν υπάρχει αυτοσχεδιασμός στα κομμάτια μου, είναι όλα προκαθορισμένα. Απλά μερικές από τις ηχογραφήσεις έχουν στηθεί χωρίς παρτιτούρες.

(NM) Θα θελες να μου μιλήσεις για επιρροές και για κόσμο που σ' επηρέασε η δουλειά του;

(MB) Κατά κάποιο τρόπο είναι παράξενο, ξέρω ότι υπάρχουν πράγματα από τα οποία αντλώ ιδέες αλλά όταν ένα κομμάτι ηχογραφηθεί ή δημιουργηθεί, αποκτά τη δική του υπόσταση που τελικά δεν έχει τόσο σχέση με την 'επιρροή' του. Θα έλεγα ότι καθημερινές καταστάσεις και ήχοι είναι συνήθως η επιρροή μου. Για παράδειγμα, όταν άκουγα τα πρώτα 9 δευτερόλεπτα της «Μήδειας» του Ξενάκη, όταν διάβαζα ένα βιβλίο με ποιήματα του Joerg Seifert ή έβλεπα πίνακες του Δανού ζωγράφου Hammershoi (1864-1916), όλα αυτά με επηρέασαν αρκετά την τελευταία φορά. Οι μικροί ήχοι που έρχονται από τα ηχεία, τα αντικείμενα και οι διατάξεις τους από τον Rolf Julius είναι επίσης μια επιρροή που δε μπορώ να αρνηθώ. Αλλά σίγουρα σημαντική επιρροή και αίσθηση στη

δουλειά μου είχε η underground μουσική της πρώτης Ανατολικής Γερμανίας, punk, new wave και άλλες εμπειρίες. Σχεδόν συγκινούμαι όταν ακούω πολύ 'φθονά' και 'κακής ποιότητας' ηχογραφήσεις από δικάφωνα ή άλλες παλιές τεχνικές. Δεν μπορώ να προσδιορίσω ακριβώς γιατί αλλά με ευχαριστούν προκαλώντας διάφορα αισθήματα. Αλλά η μεγαλύτερη επιρροή, όσο και αν ακούγεται κλισέ ή όχι, είναι η φύση. Αυτό μπορεί να είναι ένα σμάρι πουλιών πετώντας με σειρά στον ουρανό, τα καφέ, χωρίς φύλλα, δέντρα και τα χαμόκλαδα μέσα στο δικό τους χάος. Μπορώ να τα παρακολουθώ με τις ώρες. Απλά για να αναφέρω κάποιες επιρροές.

(NM) Είναι περισσότερο sound poetry αυτό το οποίο κάνεις ή σε ενδιαφέρει επίσης και το hoerspiel;

(MB) Προς το παρόν, προσπαθώ να δουλέψω σε μερικά κείμενα που θα μπορούσες να τα αποκαλέσεις ένα είδος «hoerspiel» αλλά θα προτιμούσα να τα αποκαλέσω «συζητήσεις». Για κάποια από τα κείμενα χρησιμοποιώ δύο μέρη, μια χορωδία και ένα άτομο. Έχω χρησιμοποιήσει διάφορες ηχογραφήσεις για να παρουσιάσω μεμονωμένους χαρακτήρες του κειμένου. Ο τρόπος που δουλεύω είναι να ηχογραφώ κάθε χαρακτήρα σε ξεχωριστό δικάφωνο. Προς το παρόν δεν υπάρχουν αρκετές ηχογραφήσεις διαθέσιμες όπως αυτή. Και έχει κυκλοφορήσει ένα μόνο κομμάτι στη διπλή μου κασέτα «HEME» στην εταιρεία Geräuschmanufaktur.

(NM) Θα θελες να μου δώσεις λίγες πληροφορίες για την εταιρεία σου Recordings for the Summer; Πώς προέκυψε; Ξεκίνησε ως όχημα να κυκλοφορείς τη δουλειά σου και αργότερα ξεκίνησες να εκδίδεις και τη δουλειά άλλου κόσμου επίσης;

(MB) Από το 1994-97 έτρεχα μια μικρή κασσετοεταιρεία που λεγόταν Protest Products κυκλοφορώντας περισσότερο τα δικά μου θορυβο/ακουστικά κολλάζ και έβγαλα κάπου 8-10 κυκλοφορίες. Ήταν ένας τρόπος να παρουσιάσω τους δικούς μου ήχους σε μια ειδική φόρμα. Εκείνη την εποχή, αρκετός κόσμος στον πλανήτη έστηνε τις δικές του μικρές εταιρείες και τους ήχους του και εκείνοι οι τύποι αντάλλασσαν κασέτες. Ο κόσμος απλά σχεδίαζε μικρά flyer για να τα μοιράσει και να πει σε κόσμο να στείλει την κασέτα του ως ανταλλαγή με τη δική του κυκλοφορία. Θυμάμαι μερικές μέρες να έρχονται και 10 πακέτα στο σπίτι. Από το 2001 ως το 2001 η Recordings for the Summer δεν έτρεχε με αυτή τη προοπτική αλλά για τη δική μου απόλαυση να πραγματοποιώ μικρές εκδόσεις. Με την πάροδο των χρόνων έγινε περίπου όπως ο εαυτός μου ζώντας όπως εγώ. Παρουσιάζει τόσο τη δουλειά άλλου κόσμου όσο και τη δική μου. Στο παρελθόν πάντοτε συνέδεα τις κασέτες ή τα CD με αντικείμενα. Αλλά πριν από μερικά χρόνια καθιέρωσα την αισθητική του δίνω την κασέτα απλά μέσα στη θήκη της με ένα σχετικά κιτρινωπό εξώφυλλο. Για να πω λίγα περισσότερα για την εταιρεία μου αλλά πάντοτε με χαροποιεί να βλέπω τα πράγματα από μια διαφορετική ή ακόμα σχεδόν δεύτερη προοπτική. Δε μου αρέσει να παρουσιάζω τα εξώφυλλα με το συνήθη τρόπο ή ας πούμε προσπαθώ να βρω

LIEGE LIEGER
LIEBER LIEBER

LIEBER LIEGER
LIEGE LIEBER
ÜBERLIEGER
URLIEBER
LIEGE LIEGER

HE, LIEGE LIEGER
URLIEGER
LIEBER LIEGER
URLIEGE LIEBER LIEBER

1, 2, 3, 4

EINER IST ZU VIEL
ZWEI SIND ZU WENIG
DREI SIND EGAL
VIER SIND NOCH MAL SO ZU WENIGE

6, 5, 8, 7

SECHS AUF FÜNF LEISEN SOHLEN, GEHT DAS?
ACHT GEBEN MÜSSEN DIE,
DA SIEBEN AUSGESIEBT WERDEN SOLLEN

9, 10

NEUN SCHEISSEN DRAUF UND
ZEHN KÄMPFEN SICH DURCH

HET LILILILI HET GET - LEEÉ
GEEÉ
HEN LILILILI GET HIM HEN GET HET HI

EN HET HILILILILI HI GET HEN HET - HEEÉ
EN
LE HIN HET HET HI HET - HEN HET LEEÉ - LEEÉÉ
LEEÉÉ

LEEÉÉ - HEEÉ - EENN

RENÉ IM FRIEDEN

„wer keinen hien will - nitet sich niemanda nit“

er schon, noch in der flage
ist halbrockenhender
doppelschweifmossender eine: do hiet im frieden
surch... noch ohne diese beischaffenmen:
in dein kampf ein endlos liebsohlet

oh weh dir im frieden

ENN, FLEE HET HEN HET HET LE HEN
GET LET HET HAT HET HEN LEN
FLEE HI HEN GET LET HEN HE LE FLEE GA
HI HAT HET FLEE GE HE LE GEE
HI HEN GET FLEE LE GE HE LE HI
LEEÉÉ
HAN LEEÉÉ
GET LEEÉÉ
LE - LEEÉÉ
GEN HILIL HIN LI HILIL GIN
GEN HEN HEN LEEÉÉÉÉ HIN
GE LEEÉÉÉÉ
GET HET LILILILI

GET HAN LE GET E HEN
SA DE GE LE DA HET HET HET EN HAN
FLEE LE HET HIN HIN HAN
GA - LE LET HET HIN HAN
GE - LILILILI GET HI HEN
FLEE - GIHT GIHT GIHT GIHT

GIHT - LILIL

Leib

wenn mir etwas fehlte
schlug ichs weg
bin ich dem hunger entkommen
frassfress ich
reichzeitig nun

einen leib zu binden
mit salz hinterzustreuen
auf n pfaden
weg
der kostet
n dreckspiel
ditt mitzuschleppen
u. urst sorgenvollst zukommen

τη δική μου διαδρομή, την δική μου αισθητική να παρουσιάσω τις δουλειές της Recordings for the Summer. Για παράδειγμα, δε μου αρέσει να βάζω το όνομα του καλλιτέχνη συνέχεια στο εξώφυλλο, δηλαδή στη ράχη, στο εξώφυλλο και μέσα. Ακόμα περισσότερο δε μου αρέσουν τα αριθμημένα ή υπογεγραμμένα αντικείμενα. Πρέπει να έχουν νόημα σε ένα περισσότερο εννοιολογικό περιεχόμενο ή να έχουν σχέση με το σχέδιο του εξωφύλλου. Το να κάνεις τις ιδέες και τις αποφάσεις σου ζωντανές και τελείως ξεχωριστές από μια κοινότυπη παρουσίαση, αυτό είναι κάτι που με ενδιαφέρει πάρα πολύ. Ένα διαφορετικό σχέδιο που πλησιάζει στην ολοκλήρωση του είναι η κυκλοφορία του εννοιολογικού εικαστικού καλλιτέχνη Jean-Francois Robardet. Μία από τις μεθόδους δουλειάς του είναι να γράφει λίστες τραγουδιών που καμία φορά τις συνδυάζει με σχέδια του. Αυτές οι λίστες των τραγουδιών ωθούν τον ακροατή σε μια φανταστική συναυλία. Φαντάζεσαι τους στίχους και τη μουσική, πολύ περισσότερο μια κατάσταση ή ίσως ένα μέρος. Για αυτή την προσεκτική κυκλοφορία είμαι χαρούμενος που θα παρουσιάσω τίτλους τραγουδιών που θα παρουσιαστούν σε ένα ανάπτυγμα στο καπάκι της κασέτας αλλά χωρίς την κασέτα. Θα φανταστείς τον ήχο καθώς θα διαβάζεις τη λίστα των τραγουδιών και θα έχεις έτσι μια πιο άμεση σχέση με την κασέτα. Είναι ένας άμεσος τρόπος να σκεφτείς και να παρουσιάσεις αυτή τη δουλειά. Επίσης, ένα σημαντικό πράγμα για τη Recordings for the Summer είναι ότι δεν εκδίδει περισσότερες από 30 κόπιες από κάθε κυκλοφορία. Δε θέλω να γίνω βιομηχανία και οι μικρές εκδόσεις είναι πιο κοντά στα αισθήματα μου για αυτό το θέμα.

(NM) Έχει παίξει ρόλο η Λειψία που κατοικείς στη δουλειά σου και σε σένα; Όντας μια πόλη της πρώην Ανατολικής Γερμανίας πριν την πτώση του τείχους είχε κάποιο αντίκτυπο σε σένα;

(MB) Μετακομίζοντας από το Βερολίνο (που μεγάλωσα) στη Λειψία το 2002 ήταν λόγω της απόφασης να δώ κάτι ξεχωριστό πέρα από την πόλη στην οποία γεννήθηκα. Επίσης, η γιαγιά μου ζούσε σε μία μικρή πόλη κοντά στη Λειψία και εκείνο το παλιό σπίτι, με τις μυρωδιές του, τα χρώματα, τη σαπισμένη του σκάλα, τις σχεδόν αυτοσχεδιαστικές καταστάσεις ζωής, η αυλή του. Ήταν το ακριβώς αντίθετο με το καθαρό και

φωτεινό κτίριο (ένα ουρανοξύστη) που μεγάλωνα. Στη Λειψία βρήκα αρκετές τέτοιες καταστάσεις τρόπου ζωής. Όταν είμαι στο μπαλκόνι μου στο Wintergarten μυρίζει όπως στο διαμέρισμα της γιαγιάς μου στο παρελθόν, που είναι πάντοτε πολύ ωραία. Η Λειψία έχει επίσης αρκετές πράσινες περιοχές και άγρια φύση τριγύρω ή τελείως ξεχασμένα τοπία. Πάντως, η κατάσταση έχει αλλάξει πολύ λόγω του εξευγενισμού που λαμβάνει χώρα στην πόλη. Αλλά ναι, η Λειψία άσκησε μια τεράστια επιρροή επάνω μου. Για πειραματική μουσική όμως δεν είναι το μέρος που θα ήθελα να βρίσκεται κάποιος. Ότι θες να παρακολουθήσεις πρέπει να τρέξεις και να το στήσεις μόνος σου, αλλά αυτό δε με πειράζει. Επίσης, δεν υπάρχει αρκετός κόσμος να δημιουργεί ηχητικά έργα αλλά μπορώ να προτείνω δύο καλλιτέχνες την Anna Schimkat που είναι εικαστικός και δουλεύει και με ήχο για τις εγκαταστάσεις της. Δουλεύουμε και ως ντουέτο, δίνοντας συναυλίες ή στήνοντας δουλειές για εκθέσεις. Το τελευταίο εγχείρημα μας είναι η χρήση field recordings με ήχους πουλιών που τα περνάμε μέσα από ένα πρόγραμμα που τα επεξεργάζεται και στην ουσία μεταφράζει τον ήχο σε κείμενο. Το αποτέλεσμα είναι πολύ παράξενο. Έχουμε χρησιμοποιήσει τα κείμενα για ποιήματα που διαβάζουμε στις καταστάσεις που στήνει το ντουέτο. Όπως προανέφερα ηχογραφούμε ένα δίσκο με αυτό το υλικό. Ο άλλος καλλιτέχνης από τη Λειψία είναι ο Klaus Peter John. Δουλεύει με το όνομα The Oval Language από το 1987. Προς το παρόν δουλεύει μόνο με τη φωνή του. Έχω κυκλοφορήσει δουλειές και των δύο στην εταιρεία μου Recordings for the Summer. Μιλώντας για την πρώην Ανατολική Γερμανία, έχοντας γεννηθεί εδώ και μένοντας ακόμα στην Ανατολική Γερμανία έχει την επίδραση του σε εμένα. Σε μια παλιότερη συνέντευξη είχα αναφέρει ότι το να βλέπεις υλικό να σαπίζει από τους δρόμους, τα άδεια μέρη, τη φύση. Υλικό καθημερινής χρήσης από το οποίο δε χρησιμοποιείται τίποτα πλέον, απλά πετάγεται. Αλλά αυτό το υλικό ή τα αντικείμενα έχουν ακόμα την ύπαρξη τους ασχέτως και αν αναφέρονται ως άχρηστα ή είναι ξεχασμένα. Είναι ακόμα εκεί. Έτσι εικάζω μπορείς να κάνεις τη σύνδεση με την πρώην Ανατολική Γερμανία.

ΕΜΒΟΕΣ

(NM) Παίζεις χρησιμοποιώντας μόνο τη φωνή σου ή την ενισχύεις και με άλλους ήχους επίσης; Υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ζωντανών και των ηχογραφημένων σου έργων; Και αλήθεια ποια κατάσταση από τις δύο προτιμάς; Ή κρατάς μια ισορροπία μεταξύ τους;

(MB) Προς το παρόν δε χρησιμοποιώ τίποτα άλλο πέρα από τη φωνή μου. Καθόλου μικρόφωνα ή ηλεκτρισμός. Το μόνο που χρειάζομαι ή το μόνο που θέλω για να παίξω μαζί του είναι η ηχώ του δωματίου που παίζω. Μερικές φορές με εκπλήσσομαι από το πόσο δυνατό μπορεί να είναι ένα δωμάτιο. Στο παρελθόν χρησιμοποιούσα μικρά δικτάφωνα που μίξαρα τους ήχους του μαζί για ένα κομμάτι περίπου 5-8 λεπτών στη διάρκεια μιας παράστασης. Ίσως, να ξαναγυρίσω σε αυτό με κάποιο τρόπο αλλά προς το παρόν χρησιμοποιώ μόνο τη φωνή μου. Δε θέλω να πω ότι η μία κατάσταση είναι καλύτερη από την άλλη. Δεν μπορώ να παρουσιάσω ζωντανά ότι κάνω στις ηχογραφήσεις μου και δεν μπορώ να έχω τη ζωντανή κατάσταση σε μία ηχογράφηση. Και τα δύο είναι ωραία με το δικό τους τρόπο.

(NM) Εικάζω ότι θα ρωτήσω το ίδιο αναφορικά με τα έντυπα. Χρησιμοποιείς τις ίδιες τεχνικές όταν πρόκειται για έντυπες εκδόσεις των ηχητικών σου ποιημάτων ή όχι;

(MB) Σχεδόν κάθε ποίημα που γράφω μπορεί να ηχογραφηθεί ή να παρουσιαστεί σε μια συναυλία ή σε μια κασέτα ή αλλού. Υπάρχουν κάποια ποιήματα που δεν έχουν κάποια ηχητική ερμηνεία αυτή τη στιγμή αλλά είναι κάτι που έτυχε. Η Anna Schimkat μου είπε ότι πρέπει να βρω ένα τρόπο να γράφω τα ποιήματα σε να είναι συνθέσεις, με νότες, κ.λ.π. Έτσι ο κόσμος θα τα διαβάζει ακριβώς όπως ο τρόπος που τα χειρίζομαι. Αλλά για να είμαι ειλικρινής είναι κάτι που δε μ' ενδιαφέρει ως ιδέα. Για μένα είναι μια ιδέα που μοιάζει με το Θάνατο. Είμαι περισσότερο με τους ζωντανούς και με το παρόν, πέρα από κάθε υπερβολή.

recordingsforthesummer.de
kunstraum-barthel.com

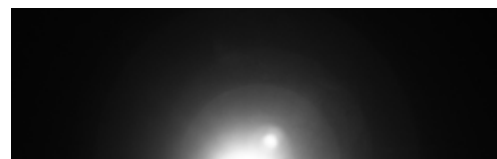

Γυρνώντας πίσω το χρόνο στο 1991 βρίσκουμε στο Βερολίνο τους Rene Lamp & Robert Schallinski ως τον πυρήνα μιας παρέας που ξεκινάνε τα πρώτα τους πειράματα με ταινίες σε super 8 και να δημιουργούν τους πρώτους τους ήχους ως **Column One**. Ομάδα / Ιδέα που ξεκίνησε ως μια ιδεολογική βάση για μια (αισθητική) προσέγγιση των δομών, φιλοσοφικών ιδεών και μέσων του τότε κόσμου. Επηρεασμένοι από τον κονστρουκτιβισμό, τα cut-up πειράματα των W.S.Burroughs, Brion Gysin, τους πειραματισμούς του Genesis P-Orridge και των Psychic TV αλλά και το σινεμά σκηνοθετών όπως οι Andrej Tarkowski, Derek Jarman, Lars Von Trier, Alejandro Jodorowski. Θα φαινόταν η επίδραση των επιρροών τους ως ένα δημιουργικό κοκτέιλ στο έργο τους.

Θα ξεπεταχτεί μια δημιουργική παρέα από κόσμο εκτός από τους προαναφερθέντες Lamp & Schalinski, όπως οι Juergen Ploog, Juergen Eckloff, ο Jerome Soudan (γνωστός και ως Mimetic σε κάποιους), κ.α. Και θα αρχίσει μια πορεία με αρκετές και διαφορετικές τόσο εννοιολογικά όσο και ηχητικά κυκλοφορίες.

Μιλώντας προσωπικά, οι δρόμοι μας συναντήθηκαν το 1995 όταν θα ξεκινήσουν το δίκτυο 'Methods to survive & cut-up productions' με δύο cd που κυκλοφόρησαν τότε στην εταιρεία τους Cut-Up Construction Records και έσκασαν τότε στη θυρίδα μου για κριτική. Ήταν το τρελό plunderphonics cd 'The Excellent Listener & Column One' και το Vis Spei συνεργασία των Column One με τον Genesis P-Orridge. Σε εκείνη η φάση ένα από τα βασικότερα σύμβολα τους τα τρία κάθετα σπαθιά που τέμνονταν σχηματίζοντας σταυρό θα μου θύμιζε σύμβολα των Psychic TV και σε μεγάλο βαθμό ήταν μέλη / οπαδοί του T.O.P.Y. (Temple Of Psychic Youth) των τελευταίων. Μπορεί μεν να ήταν εμφανείς οι αναφορές εκεί αλλά τόσο ιδεολογικά όσο και ηχητικά οι Column One και ο κόσμος που συναναστρέφονταν κινούνταν πλέον σε άλλα μονοπάτια, περισσότερο στους ήχους και στην τρέλα και την ουτοπία εκείνης της δεκαετίας αλλά και στην μετέπειτα πορεία τους πάντοτε μου έδιναν την εντύπωση ότι -τουλάχιστον αναφορικά με το T.O.P.Y. / PTV- ήταν ότι καλύτερο δεν έκαναν οι τελευταίοι από τις αρχές των 90ς και μετά, για να μην πω ότι αν ανέκαθεν ήμουν αλλεργικός στο T.O.P.Y. η δουλειά επιγόνων όπως οι Column One ήταν περισσότερο στα δικά μου γούστα και μονοπάτια. Οι δύο προαναφερθείσες κυκλοφορίες συνοδεύονταν και από λίγες σελίδες όχι τόσο πολύ ως δελτίο τύπου αλλά περισσότερο από ένα είδος δικού τους μανιφέστου με ατάκες όπως 'η ιδιοκτησία υπάρχει μόνο σε εννοιολογικές δομές!' Και νόημα ότι αυτό που δοκίμαζαν ήταν ένα πείραμα μέσω του οποίου το δίκτυο που προσπαθούσαν να στήσουν δε θα ήταν μόνο συλλογή και διασπορά πληροφοριών αλλά και ένα σύμβολο επικοινωνίας. Ούτως ή άλλως (όπως συνέβαινε και συμβαίνει και με άλλα αντίστοιχα πειράματα, ομάδες / γκρουπ) ήταν ανοικτοί στη συλλογή ήχων από κόσμο που θα ενδιαφερόταν να έρθει σε επαφή μαζί τους ή απλά να τους στείλει τους ήχους του να τους χρησιμοποιήσουν σε κάποια συναυλία, κυκλοφορία, συλλογή τους. Άρχιζε έτσι το ενδιαφέρον μου για το έργο τους. Μπορεί σε εκείνη τη φάση τους να θύμιζαν όπως προανέφερα πειράματα ή παιχνίδια που είχαν δοκιμάσει ήδη οι Psychic TV ή οι Throbbing Gristle αλλά εννοιολογικά διέφεραν αρκετά από αυτούς. Για παράδειγμα, η σειρά ηχογραφήσεων / κυκλοφοριών που ονόμασαν World Transmission. Ως ένα βαθμό εκείνη την εποχή έφερνε στο νου

Column One

το Themes των Psychic TV όμως σε αυτή τη σειρά οι Column One κατέγραψαν σε χρονολογική σειρά καταστάσεις από τις διάφορες φάσεις του γκρουπ και κινούνταν σε πολύ πιο διαφορετικές ατμόσφαιρες και καταστάσεις όσο και προσεγγίσεις.

Σε ένα μεγάλο μέρος των 90ς και των 00'ς θα δείξουν διάφορες εκδοχές του δικτύου τους. Όπως θα έγραφε πολύ σωστά ο Till Kniola (auf abwegen) στο κείμενο που έχει γράψει για δύο cd συλλογές που κυκλοφόρησαν με αρχειακό υλικό από τα 90ς στην πολωνική Nefryt πριν από λίγα χρόνια, οι Column One δεν κάνουν 'δίσκους' και δεν κάνουν απλά 'συναυλίες'. Χρειάζεται να προσέξει κανείς όλο το εννοιολογικό υπόβαθρο που κινούνται αλλά επίσης κατά τη γνώμη μου στις κυκλοφορίες τους μπορεί κανείς να δει και ν' ακούσει τις τάσεις, τις αλληλεπιδράσεις και τις επιρροές της γερμανικής (βερολινέζικη και όχι μόνο) μουσικής σκηνής. Άλλες κυκλοφορίες είναι σε ambient / πειραματικούς ήχους, άλλες φλερτάρουν με την ηλεκτροακουστική και όχι μόνο ή με υποθετικά soundtrack (όπως το THX1138 βασισμένο στην ομώνυμη δυστοπική ταινία του George Lucas) άλλες σε πιο ritual δρόμους και τέλος υπάρχει και μια παράλληλη πορεία σε ήχους που φέρνουν στο techno και την electronica / idm. Κυκλοφορίες που δείχνουν την πολυσχιδή τους προσωπικότητα.

Υπάρχουν κυκλοφορίες τους που αναρωτιέσαι καμία φορά αν έγιναν απλά για να σοκάρουν ή να προβοκάρουν ή όχι όπως το Last One Is Dead του 1998 δίσκος αφιερωμένος σε ταινία του Lars Von Trier. Δίσκος σε κουτί με διάφορα εξώφυλλα συνήθως την παρθένο με τον Ιησού και όχι μόνο αλλά που όταν άνοιγες το κουτί ανακάλυπτες το εξώφυλλο του δίσκου και το βινύλιο να είναι πασαλειμμένα με αποξηραμένα σκατά, ούρα, χάμα και αίμα. Ένα ακόμα λιθαράκι στο εννοιολογικό τους παιχνίδι χτίζοντας όμως ένα απίστευτα δυνατό ambient / industrial ηχοτόπιο. Ή από την άλλη θα τους βρίσκουμε σε side project με ψευδώνυμα όπως το δίσκος Die Goldene Trompete στη μολoko που οι Lamp / Schallinski εμφανίζονται ως υποτιθέμενο κουλ τζαζ ντουέτο σε ένα δίσκο που θα κινείται σε πιο electronica ήχους χωρίς να λείπουν διάφοροι ενδιαφέροντες πειραματισμοί βέβαια.

Είναι μια εποχή εκεί στα τέλη 90ς ως τις αρχές των 00ς που θα κυκλοφορήσουν αρκετές ηχογραφήσεις τους σε διαφορετικά στυλ. Όπως από τη μία τα World Transmission 3 & 4 στη Stateart που είναι πανέμορφα ambient / ηλεκτροακουστικά στιγμιότυπα ίσως και η πιο δυνατή στιγμή αυτής της σειράς καταγραφών των καταστάσεων τους, ή άλλες όπως το classic chill out rhythms που φέρνει προς electronica / techno ή electric pleasure που είναι σε idm / illmbient ύφος. Παράλληλα με όλα αυτά παρουσιάζουν όχι μόνο συναυλίες / δράσεις αλλά και διάφορα πειραματικά τους φιλμ τόσο σε κυκλοφορίες όσο και σε φεστιβάλ ή συναυλίες τους.

Στα 00ς μπορεί να μη μας εξέπληξαν τόσο όσο στα 90ς αλλά υπάρχουν στιγμές που φαινόταν τόσο η εξέλιξη του γκρουπ, όσο και του εννοιολογικού πλέγματος με το οποίο έπαιζαν. Πλέον όλο και περισσότερο παίζουν με κολλάζ σε καρτ ποστάλ που τυπώνουν, παίζουν με τη φιλοσοφία του dada και όχι μόνο. Θα φανεί αυτή η εικαστική προσέγγιση τους στο φάνζιν τους Archive vol. 1 (που θα συνοδεύεται με μια απίστευτη cd συλλογή τόσο με δικά τους κομμάτια ή side project τους όσο και από άλλο κόσμο).

Θα μας χαρίσουν επίσης μέσα σ' εκείνη τη δεκαετία δύο πανέμορφους δίσκους σε συνεργασία με τον Ditterich von Euler-Donnersperg (Die truhe im fluss & Der fluss in der truhe αντίστοιχα) που παίζουν εν μέρει με αποδομημένη σύγχρονη μουσική. Δείχνοντας αμφότεροι όχι μόνο εκλάμψεις του καλύτερου εαυτού τους αλλά και ότι γνωρίζουν πως να υφαίνουν μοναδικά ηχητικά διαμάντια.

Στη διάρκεια της δεκαετίας άλλες στιγμές θα φλερτάρουν περισσότερο με ένα πιο ηλεκτρονικό ήχο αλλά είναι στιγμές που ναι μεν είναι ωραίες αλλά τις βλέπεις όμως σαν επανάληψη ίδιων μοτίβων ή ίσως και αμηχανίας. Ιδίως σε δίσκους που βγήκαν στα μέσα της δεκαετίας που ενώ δεν είναι άσχημοι ή αδιάφοροι δείχνουν κάτι που φέρνει περισσότερο στο μοτίβο της επανάληψης παρά σε κάτι νέο. Όπως το Feldaufnahmen i στην auf abwegen που ήταν ένα cd με field recordings. Κυκλοφορία που μπορεί να έδειχνε μια άλλη ματιά του έργου τους αλλά δεν έμοιαζε με κάτι που θα προσέθετε κάτι το διαφορετικό στην ήδη υπάρχουσα ηχητική (κατα)γραφή τους.

ΕΜβοές

Παράλληλα συνεχίζουν τα συνήθη παιχνίδια των δράσεων / συναυλιών τους. Όπως προανέφερα την περιγραφή του Till Kniola για τη δουλειά τους έτσι και αρκετοί φίλοι θα αναφέρουν ότι κάθε παράσταση ή συναυλία θα είναι και κάτι διαφορετικό κάθε φορά. Ένα περιεργό σύμπαν, ενίοτε να εμφανίζονται μασκαρεμένοι (προσφιλές θέμα αυτό των πυγμάχων / μποξέρ) ή μη. Δράσεις που μοιάζουν όπως οι δίσκοι τους να έχουν μια γελαστική (ή ας μου επιτραπεί ο όρος 'καρναβαλική' διάθεση), σα να παρουσιάζεται ο κόσμος με μια ανάποδη ματιά για να φανούν ίσως εν μέρει τα ελαττώματα του. Μέρος φυσικά του εννοιολογικού πλέγματος που κινήθηκε η δουλειά τους. Φυσικά, υπήρξαν φορές που γνώμες ή κριτικές φίλων ή γνωστών για δράσεις, εγκαταστάσεις ή συναυλίες τους υπήρξε διαφορούμενη, σε άλλους να αρέσουν, σε άλλους να φαίνεται επανάληψη ή τέλμα και ξανά να βλέπουν επανεμφάνιση της δημιουργικότητας, κ.οκ.

Αυτή όμως η δεκαετία που ξεκίνησε με μια σειρά δίσκων και επανεκδόσεων. Κάποιες από τις οποίες θα τις βρούμε στο κουτί 'No One' που απλά είχε συγκεντρωμένες τρεις κυκλοφορίες του 2011 (τα Cannibalism, World Transmission 1+5 και ως 1sided το Voodoo Bumble Bee (στην ουσία η πλευρά τους από το split / συνεργασία με τους IDPA & MZ412 που είχε κυκλοφορήσει μερικά χρόνια νωρίτερα ως split LP) και τα δύο cd συλλογές με παλιότερο υλικό όπως ο πρώτος δίσκος τους, τα πρώτα World Transmissions, κ.α. Με τίτλους Early Apes 93-95 και 92-94 αντίστοιχα από την πολωνική Nefryt. Ένα σημείο αναφοράς καθώς ο ακροατής μπορούσε εκεί να πάρει μια συλλογική εικόνα τόσο του εννοιολογικού έργου όσο και του ήχου τους μέσω ηχογραφήσεων που καλύπτουν μια σχεδόν 20ετή περίοδο. Παραμένει μια από τις μεγαλύτερες μου αγάπες καθώς συμπεριλαμβάνει αγαπημένες στιγμές της πορείας τους και δείχνει επίσης την επιστροφή τους σε γνώριμα αλλά δημιουργικά μονοπάτια...

... Που θα μας οδηγήσουν το 2015 με το διπλό βινύλιο Cindy Lorraine & Hank. Ένα διπλό δίσκο που βλέπει κανείς τη στροφή στα ηλεκτροακουστικά μονοπάτια που μας χάρισαν τρομερές στιγμές στο παρελθόν. Είχε προηγηθεί το καταπληκτικό 10» Antiphonia στη Drone και τη σειρά της Substantia Innominata που έβλεπες εκείνο το παιχνίδι

με ηλεκτροακουστική, musique concrete, field recording ήχους να ξαναγυρνάει στα δημιουργικά του λημέρια. Είχε μεσολαβήσει και η συμμετοχή κόσμου όπως ο Antoine Chessex, κ.α. στη δουλειά τους που έδωσαν και αυτοί μια νέα νοη με τις ιδέες τους και με τη σειρά τους μετουσιώθηκαν σε ηχητικά πειράματα που δίνουν με τη σειρά τους τροφή για σκέψη στον ακροατή.

Το Cindy, Lorraine & Hank όπως προανέφερα ήταν μια ευχάριστη επιστροφή καθώς ήταν δίσκος που εκτός από απολαυστικός είχε να δώσει μια φρεσκάδα με τον ήχο του. Η συνταγή μπορεί να ήταν ενός 'κλασσικού' ηλεκτροακουστικού δίσκου αλλά ο τρόπος δομής και ροής σε έκαναν να κολλάς μαζί του καθώς κυλούσαν οι ήχοι του στα αυλάκια. Σχεδόν μέσα σε ελάχιστο χρόνο θα κυκλοφορήσει το Boiling Pool που ακόμα παίζει στο πικ απ μου και θέλει χρόνο να το χωνέψεις καθώς έχει στηθεί σαν ένα κολλάζ που συνδυάζει άφθονους ήχους και πηγές που φτιάχνουν ένα απολαυστικό ηχητικό μωσαϊκό που θέλει προσεκτική ακρόαση για να μπεις στο κόλπο του. Είναι όμως ενδεικτικό της παράνοιας που χαρακτηρίζει το έργο και την πορεία του δικτύου που λέγεται Column One.

Μέχρι πριν από λίγο καιρό που ενώ έμοιαζαν να έχουν επανέλθει στην τρελή και δημιουργική τους πορεία τους ανακοίνωσαν την τελευταία ζωντανή εμφάνιση του γκρουπ. Με ένα απλό και λιτό email ανακοίνωσαν ότι έπειτα από 23 χρόνια (οκ ξέρω κάποιοι θα βρουν και εδώ λόγω του αριθμού αναφορές σε Psychic TV / T.O.P.Y. αλλά το παρακάμπω αυτό) στις 23.12.2016 στο Roter Salon/Volksbuehne στο Βερολίνο θα πέσουν οι τίτλοι τέλους έπειτα από 23 χρόνια 'πειραματισμού και ιερής νεαντερντάλιας κουλτούρας' (όπως μας είπαν στο αποχαιρετιστήριο δελτίο τύπου). Ως αποχαιρετιστήριο δώρο μας χάρισαν σε όσους δεν είχαμε τη χαρά να παραβρεθούμε στο τέλος, το καταπληκτικό 'Whip Cracking & Death Defying' δίσκος που κυριολεκτικά του ταιριάζει η φράση 'το τέλος είναι επίσης και η αρχή'. Ηχογράφηση (field recording μπορεί να το πει άνετα κάποιος) από τις ηχογραφήσεις του Entropium, δίσκου που η ορχήστρα / γκρουπ των zeitkratzer έπαιζε μουσική των Column One. Αν το Entropium ήταν μια ανεπανάληπτη ηχητική κατάσταση που φλέρταρε με τη σύγχρονη μουσική (μπορεί όποιος ενδιαφέρεται να τον ακούσει εδώ zeitkratzer.

bandcamp.com/album/column-one-entropium) εδώ έχεις την αίσθηση όχι μόνο του χιούμορ αλλά και της μετάβασης από κάτι παλιό σε κάτι καινούργιο. Από τους Column One στη μετεξέλιξη τους ή μάλλον στο ξεκίνημα μιας νέας διαδρομής ως Molegone (η παρθενική τους εμφάνιση έγινε στο φεστιβάλ της Βέλγικης Κραακ).

Θα κλείσω αυτή τη μικρή αναφορά στους Column One με τα λόγια που παραθέτουν στο εσώφυλλο του αποκαιρετιστήριου δίσκου τους (το εξώφυλλο του οποίου παρεμπιπτόντως είναι επηρεασμένο και στημένο ως αναφορά σε τμήμα του αλληγορικού πίνακα «Η μάχη μεταξύ του Καρναβαλιού και της Σαρακοστής» του Πίτερ Μπριγκελ (1559) πίνακας που εύστοχα θα μπορούσε να περιγράψει το εννοιολογικό παιχνίδι του έργου τους *)...

‘Τώρα ζούμε σε ένα σύστημα, που έχει παραιτηθεί από κάθε εύλογη περιγραφή του εαυτού του. Αυτό οδηγεί σε μια μάλλον ασυνήθιστη κατάσταση. Αλλά αυτό που είναι ακόμη πιο εκπληκτικό είναι ότι αυτό συμβαίνει σε μεγάλο βαθμό απαρατήρητα και χωρίς συνέπειες’.
column-one.de

90-prozent-wasser.de
moloekoplusrecords.de

* καθώς έγραφα το άρθρο για τους column one δεν ήθελα να μπω σε μία μεγάλη παρένθεση για το ‘γελαστικό / καρναβαλικό’ παιχνίδι ή την τελείως ανάποδη θέαση του κόσμου γιατί ίσως να οδηγούσε σε ατραπούς που θα ξέφευγαν πολύ και από το νόημα που ήθελα να δώσω. Θα πρότεινα όμως σε όποιον ενδιαφέρεται για το θέμα δύο αξιόλογα βιβλία

Γιάννης Κιουρτσάκης «Η τρελή σοφία ή τα ανίερα ιερά (Δοκίμιο για το καρναβάλι και τη γλώσσα του)» (εκδόσεις Νεφέλη)
Mikhail Bakhtin «Ο Ραμπελαί και ο κόσμος του (Για τη λαϊκή κουλτούρα του μεσαίωνα και της αναγέννησης)» (εκδόσεις ΠΕΚ (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης))

(μιλώντας για μεσαίωνα’ και ‘αναγέννηση’ (τουλάχιστον αναφορικά με τη Δύση περισσότερο, μια ενδιαφέρουσα έκδοση είναι το «Πρέπει, αλήθεια να κόβουμε την ιστορία σε φέτες;» του Jacques Le Goff (εκδόσεις Angelus Novus))

Η μικρή αυτή ιστορία ξεκινάει το 1990 στο Βέλγιο όταν οι Timo van Luijk και Geert Feytons ξεκινάνε το γκρουπ **Noise-Maker's Fifes** (ενίοτε και εν συντομία NMF). Χρησιμοποιώντας διάφορα ηλεκτρονικά, αντικείμενα αλλά ιδίως ιδιοκατασκευές αρχίζουν να διαμορφώνουν το δικό τους ηλεκτροακουστικό ήχο που μέσα στην πρώτη τριετία της ύπαρξης τους θα αποτυπωθεί σε μια σειρά συναυλιών και κασετών που κυκλοφορούν από τη δική τους NMT Production (αρχικά που σημαίνουν Nooit Meer Taxen, σε ελεύθερη μετάφραση στα ελληνικά θα ήταν κάτι σαν 'δεν πληρώνουμε φόρους πλέον'). Το 1993 θα μπει ως μέλος του γκρουπ ο Greg Jacobs ενώ ως παραγωγό του ήχου τους θα βρούμε μια από τις μυθικές μορφές της ευρωπαϊκής avant garde / prog rock σκηνής τον Eric Faes (επίσης παραγωγό στα τέλη 70ς / αρχών 80ς των Art Zoyd, Univers Zero, κ.α.) που θα μείνει μαζί τους ως το 1996. Ενώ λίγο αργότερα θα ακολουθήσει ως μέλος και ο Mark Wroblewski.

Ήρθα σ' επαφή με τον ήχο τους χάρη στην αναφορά στον Eric Faes καθώς αναφέρεται στις περιγραφές των κυκλοφοριών τους σε διάφορα mail order εκείνης της εποχής αλλά το μεγαλύτερο ενδιαφέρον αρχίζει όταν θα ανταλλάξω κυκλοφορίες τους με το Wojcek Czerp της Πολωνικής Obuh το '96. Είναι η εποχή που έχει κυκλοφορήσει το CD 'Cruelty has a human heart / Marumares' στην Obuh και έχουμε ανταλλάξει και τα πρώτα τους CD. Θ' αρχίσει έτσι μια μεγάλη αγάπη για τον ήχο τους καθώς θ' αρχίσω να τους παρακολουθώ σαν τρελός. Δεν είναι μόνο ο ήχος τους live ή στο στούντιο. Το γκρουπ έχει αρχίσει να εξελίσσεται καθώς η μουσική του περισσότερο γράφεται ή στήνεται για οπτικοακουστικές παραστάσεις, είτε θέατρο, ή χορό και όχι μόνο και θ' αρχίσουν όσον αφορά τον χορό να συνεργάζονται με τους Ciro Carcatella, Vilbjorg Broch και Stella Spitaleri που θα γίνουν σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνοι για τις δράσεις και τις χορογραφίες που στήνονται στις παραστάσεις του γκρουπ, ενώ και κατά καιρούς διάφοροι άλλοι φίλοι των παιδιών θα παρελάσουν ως περαστικά μέλη όπως για παράδειγμα ο Michael Prime των Morphogenesis, ο Daniel Denis (Univers Zero, Present, Art Zoyd), κ.α.

Ο Timo van Luijk, σε κάποια φάση θα αποτραβηχτεί από το γκρουπ για να εστιάσει περισσότερο στη δική του μουσική που ήδη έχει ξεκινήσει να στήνει είτε με το όνομα του, είτε ως Af Ursin, Asra, κ.α. Ο Geert Feytons συνεργάζεται με το Michael Prime και θα στήσουν στο τέλος της δεκαετίας των 90'ς το βραχύβιο (σχετικά) ντουέτο των Negative Entropy. Ο ήχος τους γίνεται όλο και πιο πλούσιος και αντί να μένει στάσιμος εξελίσσεται όλο και περισσότερο και γίνεται πιο προσωπικός (παρόλο που συχνά πυκνά γίνονται και αναφορές ότι είναι στο στυλ των Organum, Morphogenesis, κ.α. *) το ίδιο και οι παραστάσεις ή οι συναυλίες τους που ενίοτε γίνονται είτε ομαδικά είτε σόλο (όπως για παράδειγμα η εμφάνιση του Geert Feytons στο Electroglyph που έγινε στην πλατεία Αιγύπτου, στην Αθήνα το 2006, στην οποία ήταν ελάχιστα μέλη του γκρουπ για να παρουσιάσουν ένα τρομερό σέτ με τα αυτοσχέδια όργανα τους. Είχε προηγηθεί το 2001 μια απίστευτη οπτικοακουστική συναυλία των Noise-Maker's Fifes στα πλαίσια του φεστιβάλ Mediaterra (που έσπινε ο Φούρνος) στο Λαύριο). Αυτή η πορεία έμελλε να τελειώσει

ΕΜΒΟΕΣ

δυστυχώς απότομα τον Ιούλιο του 2006 με την αυτοκτονία του Geert Feytons. Τα υπόλοιπα μέλη (Mark Wroblewski, Greg Jacobs, Timo van Luijk) έστησαν λίγο καιρό το αυτοσχεδιαστικού τρίο των Onde, ενώ άρχισαν από το 2007 να τρέχουν την εταιρεία Metaphon εκδίδοντας αρχαιακό υλικό από διάφορους συνθέτες ή γκρουπ που σε μεγάλο βαθμό έχουν να κάνουν με ηλεκτρονικά ή ηλεκτροακουστική μουσική. Ο Timo van Luijk εκτός από τα διάφορα γκρουπ που κατά καιρούς έχει στήσει τα τελευταία χρόνια είναι ίσως πιο γνωστός με το γκρουπ των Elodie που τρέχει με τον Andrew Chalk.

noisemakersfifes.be
metaphon.be
ondemusic.be

(αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι για το μεγαλύτερο μέρος των 90'ς συχνά οι περιγραφές για το στυλ αρκετών 'πειραματικών' (& μη) συνόλων δεν είχαν αναφορά σε ήχο συνθετών (π.χ. Alvin Lucier, Ιάnnης Ξενάκης, κ.α.) Αλλά αναφορές σε 'κλασσικά' γκρουπ της εποχής όπως The Haffler Trio, Nurse With Wound, Organum, Morphogenesis, AMM, κ.α. Ή αναφερόταν ως 'πειραματικό' κλη αντί για drone, ή lo-fi, κ.α. Αυτή η κατάσταση αρχίζει να αλλάζει σιγά όταν στο φάνζιν Halapa εμφανίζεται στα μέσα 90'ς το Top 10 του Alan Licht με μινιμαλιστικούς δίσκους / καλλιτέχνες (θα ακολουθήσει μία λίστα ακόμα) αλλά και με τις πρώτες επανεκδόσεις μινιμαλιστικών δίσκων όπως το Four Manifestations on Six Elements του Charlemagne Palestine από την Ολλανδική Barooni (του Roland Speckle) και άλλων αντίστοιχων δίσκων που εμφανίστηκαν σε επανέκδοση από τη Barooni. Σε ένα βαθμό η επανέκδοση του Palestine έγινε χάρη στο Lee Ranaldo (Sonic Youth, κ.α.). Έχουν ήδη αρχίσει να γίνονται ευρύτερα γνωστές οι κυκλοφορίες της Ιταλικής Alga Marghen του Emanuele Carcano αλλά επίσης και χάρη στην Ολλανδική Staalplaat (και άλλες εταιρείες του είδους όπως π.χ. η Paradigm) αρχίζουν να επανεκδίδονται 'ξεχασμένες' δουλειές από συνθέτες όπως για παράδειγμα η απίστευτη συλλογή «Les 9 saint phonies : A Retrospective» CD με μουσική του Henri Chopin που επιμελήθηκε

ο Frans de Waard και κυκλοφόρησε το 1994 από την Korm Plastics / Staalplaat). Η ώθηση όμως που έδωσαν μουσικοί με ροκ υπόβαθρο άρχισαν να μεγαλώνουν μια τότε υβριδική αγορά αναφορικά με έργα / δουλειές και κυκλοφορίες συνθετών και αρχίζουν σταδιακά όλο και περισσότερες επανεκδόσεις έργων (κάτι αντίστοιχο που είχε γίνει και σε προηγούμενες δεκαετίες όπως στα τέλη 60'ς με τη λίστα αναφοράς του Frank Zappa στο «Freak Out» που επηρέασε αρκετά φρικιά και όχι μόνο ή πολύ περισσότερο με τη λίστα αναφοράς που βρισκόταν στα δύο πρώτα LP των Nurse With Wound και της τρέλας / αγοράς που ξεκίνησε / στήθηκε από αυτές στη διάρκεια των χρόνων). Επίσης, με την έκδοση του Venereology του Merzbow και την εξέλιξη του lo-fi αρχίζει όχι μόνο να μεγαλώνει η αγορά αλλά να αλλάζει και όλο το κύκλωμα καθώς εταιρείες (περισσότερο οι ευρωπαϊκές) όπως Tesco Organization, Old Europa Cafe, κ.α. Στρέφονται σε πιο ethereal, goth, ambient, death industrial, power electronics ήχο ενώ ο κόσμος που έχει στραφεί περισσότερο στο lo-fi ψάχνεται τελειώς διαφορετικά και έτσι αρχίζει να κατακερματίζεται σε μικρότερα και διαφορετικά κομμάτια / αγορές το 'κύκλωμα'. Εν μέρει αποτέλεσμα αυτών των κυκλοφοριών και της αναζήτησης συνθετών και της δουλειάς τους σε κριτικές ή καταλόγους αρχίζουν να αλλάζουν και οι αναφορές. Ήχος που άλλοτε θα χαρακτηριζόταν απλά drone ή στυλ Nurse With Wound θα χαρακτηρίζεται drone ίσως αλλά σε στυλ Alvin Lucier ή μίνιμαλ, ή κάτι παρεμφερές... Και οι αναφορές καλλιτεχνών σε επιρροές αρχίζουν επίσης να αλλάζουν ξαφνικά μπαίνουν ιδέες ή έργα συνθετών ή εικαστικών στη θέση γκρουπ ή καλλιτεχνών των 80ς, κ.α.)

Οι παράξενες περιπτώσεις των **Jerry Hunt, Ruud E., Daniel Buess** και η πρόσφατη περιπέτεια του **Jake Bell**.

Το όνομα του **Jerry Hunt** (Νοέμβριος 1943 - Νοέμβριος 1993)

Τον συνάντησα για πρώτη φορά στα μέσα των 90ς όταν η What Next Recordings κυκλοφόρησε το φανταστικό CD 'Haramand Plane' (επανεκδόθηκε το 2014 από την Rogus). Άρχισα να ψάχνω τη δουλειά του καθώς με εντυπωσίασαν τα έργα του τόσο ως συνθέσεις όσο και για τα αυτοσχέδια ηλεκτρονικά του καθώς ο ίδιος έχτισε αρκετές από τις ηλεκτρονικές συσκευές που χρησιμοποίησε. Το περίεργο στο Hunt είναι ότι σε ένα μεγάλο βαθμό οι συνθέσεις και τα ηλεκτρονικά του είναι βασισμένα σε απόκρυφους κώδικες και τεχνικές που χρησιμοποίησε βασισμένος στις αποκρυφιστικές του μελέτες καθώς από μικρή ηλικία έδειξε ενδιαφέρον στις απόκρυφες τέχνες ενώ ενδιαφέρθηκε αρκετά για τους Ροδόσταυρους. Για χρόνια έμενε στο σπίτι που είχε χτίσει μόνος του στην W του φάρμα στο Τέξας δημιουργώντας τα αυτοσχέδια όργανα και ηλεκτρονικά του. Μέχρι τα τέλη των 70ς δεν είχε δώσει ποτέ συναυλίες, όταν ξαφνικά άρχισε να παίζει live από το '78 και μετά εγκαινιάζοντας μια περίοδο συνεργασιών με διάφορους καλλιτέχνες

και γκρουπ (όπως το αμερικάνικο γκρουπ των Clearlight, κ.α.) έως το θάνατο του. Ο Jerry Hunt έδωσε τέλος στη ζωή του στις 27 Νοεμβρίου του 1993 εισπνέοντας μονοξείδιο του άνθρακα, δίνοντας με αυτό τον τρόπο τη δική του λύση στο πρόβλημα υγείας που του είχε εμφανιστεί, εμφύσημα και καρκίνο των πνευμόνων. Είναι αξιοσημείωτο ότι βιντεοσκόπησε μήνυμα που περιέγραφε τον τρόπο που θα αυτοκτονήσει, προνόησε πως θα ανοιγοκλείσει τη βαλβίδα της φιάλης του μονοξειδίου ώστε να δώσει μεριάς τέλος στη ζωή του αλλά και πως αυτό δε θα ξεφύγει από τον έλεγχο ανατινάζοντας το σπίτι του (το μήνυμα μπορεί να διαβαστεί εδώ jerryhunt.org/kill.htm). Περισσότερες πληροφορίες για την προσωπικότητα και το έργο του Jerry Hunt μπορεί να βρει κανείς στον ισότοπο jerryhunt.org

Δε θα αναφερθώ εδώ αναλυτικά στην ιστορία της Ολλανδικής Staatsplaat, ίσως γιατί χρειάζεται ξεχωριστή μελέτη ή αναφορά παρόλο που έχει βγει και ένα βιβλίο περιγράφοντας ως ένα βαθμό τον κολοφώνα της με τα προτερήματα και τα ελαττώματά της (Frans de Waard 'This is supposed to be a record label, εκδόσεις timeless) δηλαδή τη δεκαετία των 90ς έως τις αρχές των 00ς. Η αναφορά εδώ έχει να κάνει με ένα από τα μέλη της εταιρείας, για την ακρίβεια με πρόσωπο που μαζί με άλλο κόσμο βοηθούσαν την εταιρεία είτε με ταχυδρομεία και παραγγελίες ή ως part time προσωπικό στο μαγαζί που είχε στο Amsterdam μια μέρα την εβδομάδα. Την ιστορία του Ruud E. Την ιστόρησε λοιπόν στα μέσα 90ς ο John Duncan με εξής λόγια: 'Το χειμώνα του 1992, ο Ruud Ecklehof ταξίδεψε στην Εσθονία για να συναντήσει φίλους με τους οποίους μέσα σε μία μέρα θα διέσχιζαν πεζή την απόσταση που χωρίζει τον παγωμένο κόλπο της Φινλανδίας έως το Ελσίνκι. Καθώς ξεκίνησαν την πορεία τους σύντομα οι πιο έμπειροι πεζοπόροι διαπίστωσαν ότι ο πάγος έσπαζε σε διάφορα σημεία εξαιτίας του βάρους τους και αποφασίστηκε η επιστροφή της ομάδας. Ο Ruud αρνήθηκε να επιστρέψει με τους υπόλοιπους και συνέχισε την πορεία μόνος του. Έξι μήνες αργότερα το σώμα του βρέθηκε να επιπλέει στο λιμάνι του Ελσίνκι. Λίγες ημέρες αφότου έγινε γνωστό το ατύχημα ο στενότερος φίλος του Ruud, ο Arkadi και η φίλη του βρέθηκαν νεκροί στο διαμέρισμα τους από ασφυξία που προήλθε από αναθυμιάσεις λόγω βλάβης κάποιας οικιακής συσκευής.' Καθώς ο Ruud ήταν ένα από τα μέλη που βοηθούσαν την ολλανδική Staatsplaat, διάφοροι φίλοι αποφάσισαν να στήσουν ένα μικρό φεστιβάλ σε ανάμνηση τους. Λίγες μέρες πριν από τη διοργάνωση του ανακάλυψαν τυχαία ημερολόγια που κρατούσαν οι Ruud και Arkadi στα οποία χρησιμοποιούσαν μια δική τους γλώσσα. Γλώσσα που είχαν εφεύρει για να επικοινωνούν μεταξύ τους. Με βάση αυτά τα ημερολόγια και αυτή τη γλώσσα ο John Duncan δημιούργησε το κομμάτι Ruud E. Memorial Choir το οποίο κυκλοφόρησε το 1996 ως 7» από την αμερικάνικη Robot μαζί με το κομμάτι Psychonaut ως flip side.

Ο Daniel Buess γεννήθηκε το 1976 στη Βασιλεία της Ελβετίας, σπούδασε κρουστά και συνεργάστηκε με αρκετά γκρουπ και κόσμο όπως οι Kasper Toeplitz, Zbigniew Karkowski, John Duncan, ήταν μέλος των απίστευτων 16-17 αλλά και συνιδρυτής του Ensemble Phoenix Basel που μιλώντας προσωπικά με είχαν καταπλήξει με τις συνεργασίες τους με τον Antoine Chessex ή το καταπληκτικό 'Les Voix De L' Invisible'

σε συνεργασία με το Jerome Noetinger που κυκλοφόρησε στην Πολωνική Bosian (οφείλω σε αυτό το δίσκο την αναφορά ως επιρροή για τη δημιουργία του και την ανακάλυψη του πανέμορφα λυρικού βιβλίου 'Το Μάθημα Μουσικής' του Pascal Quignard (εκδόσεις Μελάνι)), η το πρόσφατο απίστευτο CD που εκτελούν σύνθεση του δικού μας ilios. Η καταπληκτική πορεία του συνόλου αλλά και η διαδρομή του Daniel Buess δυστυχώς τερμάτισαν με τον απότομο χαμό του το Μάρτιο του 2016 όταν το πτώμα του ανασύρθηκε από το Ρήνο στο οποίο βρέθηκε να επιπλέει για αδιευκρίνιστους ως σήμερα λόγους. Περισσότερες πληροφορίες για το έργο του μπορεί να βρει κανείς στη διεύθυνση danielbuess.com

Ο Jake Bell ξεκίνησε την καριέρα του ως κιθαρίστας και τον βρίσκουμε ως μέλος του γκρουπ Random Concept (μέλος των οποίων ήταν και ο Simeon των Silver Apples) περίπου από το 1965 έως το 1975. Το 1975 εγκατέλειψε το γκρουπ και ως το 1997 που ξανασυναντήθηκε με το Simeon που τον έψιψε να ανακινήσει να παίζει μουσική (έπαιζε μαζί του σε συναυλίες των Silver Apples στα τέλη 90ς) είχαν χαθεί τα ίχνη του και κανείς δεν ξέρε με τι ασχολούνταν. Παράλληλα με τη μουσική ο Jake Bell ήταν και εικαστικός και για να μιλήσω πιο ειδικά ασχολείται με την τεχνική του scrimshaw, που επί τροχάδην θα περιγράψω ως τεχνική χάραξης σε κόκκαλο ή ελεφαντόδοντο. Καθώς είχε αρχίσει να δικτυώνεται με αυτή τη δουλειά και να γίνεται γνωστός σε κυκλώματα συλλεκτών, κ.α. Ταξίδευε συχνά για να παραδίδει έργα αυτοπροσώπως σε συλλέκτες και τα έσοδα από αυτή τη δουλειά του απέφεραν ένα εισόδημα που μπορούσε να ζει άνετα. Ήταν προ πενταετίας όταν ένας συλλέκτης από την Οδησό της Ουκρανίας του παρήγγειλε ένα συγκεκριμένο έργο το οποίο αποφάσισε να ταξιδέψει και να παραδώσει ο ίδιος και να παραμείνει για λίγες ημέρες στην περιοχή για να τη γυρίσει, όπως και έγινε. Όμως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του επιτέθηκαν σε κάποιο στενό κλέβοντας όλα τα χαρτιά του. Μέσα σε όλα του ήρθε και το νέο ότι η αστυνομία στη Χαβάνη είχε συλλάβει για κάποιο λόγο έναν από τους βασικότερους συνεργάτες του κατάσχοντας και τον υπολογιστή του με αρκετές από τις επαφές του. Μην ξέροντας αν ήταν σωστό ή όχι να γυρίσει πίσω αποφάσισε να

παραιτείται τη διαμονή του για λίγο καιρό ακόμα στην Ουκρανία μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Όμως τα χρήματα άρχισαν να τελειώνουν και αφού πούλησε το μικρό διαμέρισμα που είχε αγοράσει εκεί άρχισε να ψάχνει για δουλειά. Λόγω της ηλικίας του (75 ετών) δεν ήταν κάτι εύκολο μέχρι που βρήκε μία θέση σε εταιρεία με κορνίζες η έδρα της οποίας ήταν στη Σεβαστούπολη της Κριμαίας, στην οποία και μετακόμισε εύκολα καθώς δεν ήταν τόσο αυστηρός ο έλεγχος των αρχών σε εκείνη την περιοχή και μπορούσε να ταξιδέψει με λεωφορείο χωρίς χαρτιά ελπίζοντας να συγκεντρώσει δουλεύοντας ένα ποσό σχετικά ικανό για τα έξοδα του ταξιδιού του ως κάποια πρεσβεία των ΗΠΑ για να βγάλει χαρτιά και να γυρίσει στην Αμερική. Σαν να μην του έφταναν τα λίγα βάσανα του ως εκείνη τη στιγμή λίγο αφότου έφτασε στην Κριμαία ακολούθησε η κρίση με τη Ρωσία το 2014 όταν η τελευταία την προσάρτησε ως έδαφος της. Άρχισε έτσι να ψάχνει τρόπο πως θα αποκτήσει χαρτιά. Πρεσβείες των ΗΠΑ υπάρχουν στο Κίεβο και στη Μόσχα αλλά στις οποίες επικοινωνίες μαζί τους όμως του ανέφεραν ότι μπορούν να του εκδώσουν νέα πιστοποιητικά αλλά χρειάζεται και η φυσική του παρουσία για την έκδοση τους. Πράγμα αδύνατο καθώς για να ταξιδέψει πλέον στην περιοχή της Κριμαίας χρειάζεσαι χαρτιά και οι έλεγχοι πλέον των αρχών είναι ασφυκτικοί. Μπορούσε να ζητήσει από την αστυνομία ένα έγγραφο ως προσωρινό αλλά λόγω της κατάστασης μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας στην περιοχή ήταν επίφοβο καθώς λόγω καχυποψίας των αρχών θα μπορούσε κάλλιστα να συλληφθεί ως κρυφός Αμερικάνος πράκτορας και να φυλακιστεί οπου θα ήταν αμφίβολο αν θα ζούσε καθώς οι φυλακισμένοι τοπικοί εγκληματίες μπορεί να τον σκότωναν για πλάκα καθώς δε θα μπορούσε να μιλήσει ρώσικα. Πριν από λίγο καιρό μέσω γνωστών και φίλων κατάφερε να βγάλει το πολυπόθητο χαρτί από την αστυνομία. Πριν από λίγες εβδομάδες εκκρεμούσε η μετάβαση ως ένα κοντινό αεροδρόμιο και να ταξιδέψει ως τη Μόσχα και να πάει στην πρεσβεία να βγάλει εκ νέου τα χαρτιά του και να πάρει βίζα για να επιστρέψει στη γενέτειρα του στο Κονέκτικατ. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε codeindigo.bandcamp.com

Η ιδέα για το παρόν κείμενο γεννήθηκε τυχαία κάποια στιγμή πριν από μερικά χρόνια μιλώντας για τον Jerry Hunt με τον Al Margolis στην Αθήνα λίγο πριν τη συναυλία του If, Bwana στη Frown Tails. Έμεινε ως ιδέα στο πίσω μέρος του μυαλού μου και ξανάρθε το 2016 σε συζήτηση με το Δημήτρη Καριοφύλλη (ilios) όταν έφερε συζήτηση τον ξαφνικό θάνατο του Daniel Buess. Αφορμή για να τον συμπεριλάβω στο κείμενο στάθηκε το πρόσφατο καταπληκτικό CD του ilios 'LIOS w/ Ensemble Phoenix Basel : El anillo invisible que sujeta el mundo de la forma al mundo de la idea' (antifrost.gr). Ο τρόπος θανάτου του Daniel Buess μου φερε στο νου την περίπτωση του Ruud E. Και το 7» του John Duncan και αποφάσισα να τη συμπεριλάβω και αυτή ως ένα ακόμα παράδοξο. Την περίπτωση του Jake Bell μου την ανέφερε για πρώτη φορά ο Dmitry Vasilyev (monochromevision.ru) το 2016 και τις προσπάθειες που γίνονταν για να ταξιδέψει στη Μόσχα και να βγάλει χαρτιά να επιστρέψει στην Αμερική. Η πρώτη αναφορά στην περίπτωση του έγινε μέσω chat στο facebook, η δεύτερη ηχογραφήθηκε από το Γεώργιο Καραμανωλάκη στη διάρκεια της ηχογράφησης της ραδιοφωνικής του εκπομπής Athens Inner City Broadcast που ήταν αφιερωμένη στο Dmitry Vasilyev (μπορείτε να την ακούσετε εδώ:

mixcloud.com/Athens_Inner_City_Broadcast/aicb-17-dmitry-vasilyev-behind-the-iron-curtain_episode-20171130).

Επιτέλους το πρόσωπο του
φαίνεται ήρεμο και φωτεινό
το μάτι του καθαρό όπως
δεν ήταν όταν είχε τα
λογικά του. Τι να λέει;
Λέει αφήστε με έτσι έκανα
το γύρο όλου του κόσμου
και κατάλαβα ο κόσμος
διαβάζεται ανάποδα.

Όλα τώρα είναι ξεκάθαρα.

Italo Calvino "Το κέστρο των
διασταυρωμένων ανέμων"